

משלימים את החסר

הם פועלים מתחת לרדאר וההצלחות שלהם לא זוכות לפרסום, אבל מתנדבי היחידה לאיתור נעדרים קופצים עם כל קריאה על אדם שנעלם, ואחרי הרכבת התמונה באמצעי בילוש וחקירה מתקדמים – הם זוכים לראות גם את הסוף הטוב

// ראומה הררי

תהיה פה
דיקטטורה?
לא כזה
נורא
// יאיר יעקובי

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

מהפכת החנונים

הרגע שבו הבנתי שהתיקון במערכת המשפט יעבור

האחראי?"

"אני כל כך סוער", אומר ולרשטיין. "קודם כול, שלא אובן לא נכון חלילה, אני בהחלט חושב שצריך להגיע לתיקון מערכת המשפט והפרקליטות במדינה. רק שאנחנו בבחינת - שמעתי מאשתי ומאוד מצא חן בעיניי - משפט שלמה. יש כאלה שהולכים לשרוף את המועדון, גם לי גם לך לא יהיה, ודווקא אמא של הילד החי מוכנה לוותר על הזכות שלה, העיקר שהוא יישאר בחיים. אני חושב שאחדות החברה הישראלית שווה מחיר יקר לשלם. ולכן, הגם שאני חושב שצריכים לעשות שינויים כאלה ואחרים, הן בפרקליטות והן בבית המשפט, אני חושב שלהגיע למכנה משותף יותר חשוב ממה שאני רוצה להגיע".

5 ואתה שומע ומתפלץ. שוב ה"אחדות"? המילה המסוכנת הזאת שיכולה להכשיר את המעשים הכי חמורים, את הבריתות הכי מסוכנות, כי הצליחו לגרום לך לחשוב שעם ישראל בקרע נוראי? הרי אם אולמרט, אהוד ברק, חולדאי, בוגי, חלוץ ושאר אלה שקוראים לדם ברחובות היו שומעים את הדיבורים האלה שלך, הם היו מנשקים אותך על מצחך ואומרים: אל הסנטימנט הזה התפללנו. אנשים מימין שיעצרו את רוטמן ולוין כי ישתכעו שהמחיר יהיה יקר מנשוא.

"אבל עד כדי מסמוס הרפורמה ובעצם מניעת שינוי אמיתי?" שואל את ולרשטיין המראיין המופתע כמוני, זאב קם.

"אני חושב שחלק ניכר מההפגנה", הוא עונה, "היא לא על סיפור הרפורמה, אלא על התחושה שגונבים לנו את המדינה. המדינה הולכת להיות פחות חופשית, המדינה הולכת להיות... אני מרגיש אצל אנשים שאני אוהב ומוקיר תחושת ייאוש כזאת. אובדן דרך".
וזאב קם ממשיך ושואל את מה שכל כך מתבקש לשאול: "אבל יש לך ספק שלא משנה מה הייתה מחליטה הקואליציה הזו, או הממשלה, כל מהלך ימני-לאומי שהייתה מוציאה מתחת ידה, יש לך ספק שהיה זוכה למחאה?... יש שיגידו שמאוד מפתיע לשמוע אותך מדבר ככה".
כן, אבל ככה היה בכפר מימון. ככה היה בכפר מימון... השאלה היא מה חשוב ממה. אני חושב שההחלטה שלנו בכפר מימון, עם כל הכאב... מצד אחד ההרגשה שנוצחנו, והיינו מבוטלים, ולא הרגשנו גיבוי, והפעילו נגדנו צבא אפילו בתוך מדינת ישראל, והורידו אנשים שיש להם כיפה על הראש אפילו במעלה אדומים מהאוטובוסים. דברים נוראיים. אבל האם האחריות הלאומית שלנו לקרע, כן או לא? אנחנו ההנהגה הוחכנו אז, בייאוש ובכאב לב, שאסור להתקדם מכפר מימון לגוש קטיף כי זה עלול לגרום קרע נורא בעם..."

6 אתה שומע את הדברים וכמעט מתחיל לשיר "תפילה לעני" מרוב ייאוש. אני לא רוצה להיכנס עכשיו לדיון ארוך השנים האם היה צריך לפרוץ את הגדרות בכפר מימון. אומר רק במשפט אחד שלהערכתי זה לא היה עוצר את הגירוש. אי אפשר לנצח החלטת ממשלה. לא ברמה המוסרית, אלא בראש ובראשונה ברמה הפרקטית.

אבל שימו לב מה קורה כאן: כשהימין נדרס בידי ממשלה שנבחרה על מצע של "דין נצרים כדין תל אביב", כשמשונות אלפים חלוצים נורקים מבתיים, כשמתים נעקרים מקבריהם, בתי כנסת נשרפים - אנחנו צריכים לכבד את החלטת הממשלה, כי אנחנו ממלכתיים ואחרים ומבינים שאחדות העם היא מעל הכול. ואז, 19 שנה אחר כך, כשהימין סוף סוף בממשלה עם רוב בולט, עם הזדמנות היסטורית לתקן (לא לדרוס. לא לנקום. לתקן) את מערכת המשפט שבמשך שלושים שנה פוגעת בארץ ישראל, פוגעת בתורת ישראל, פוגעת בדמוקרטיה ישראל - גם אז צריך לעצור. כי, מה לעשות, הערך של "אחדות ישראל" הוא מעל הכול.

אז נחכה ל"מכנה המשותף", ובינתיים ניתן לקומץ שופטי בג"ץ פרוגרסיביים להמשיך למנות את עצמם, להמשיך לשלוט כאן בניגוד למה שבחר העם, להמשיך לקשור את ידי מערכת הביטחון, להמשיך להרוס בתים של יהודים, להמשיך לפגוע בצביון היהודי של המדינה. אבל אל דאגה. זה לא להרבה זמן. אם נהיה קצת יותר נחמדים ויפים, התקשורת בוודאי תשתכנע בצדקת דרכנו. ואז נעשה ביחד את כל השינויים הנדרשים, בהסכמה, באהבה ובאחדות. עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה. הוא מאריך אותה כמו ידי.

הרי אם אולמרט, אהוד ברק, חולדאי, בוגי, חלוץ ושאר אלה שקוראים לדם ברחובות היו שומעים את הדיבורים האלה שלך, הם היו מנשקים אותך על מצחך ואומרים: אל הסנטימנט הזה התפללנו

ובעיקר בעיקר אם אתם חיים בימים אלה בתחושת חרדה מהמהלכים של לוי. אני יודע, מתנגדי הרפורמה הם לא בדיוק המעגל הטבעי של קוראי הטור הזה, אבל למי מאיתנו אין מכרים או אפילו קרובים שהקמפיין התקשורתי הצליח לדכא בימים אלה?

האמת שהכי קראב לי על האנשים הטובים האלה. מלח הארץ. ממש לא אנרכיסטים. אכפתיים באמת למה שקורה כאן. תרמו הרבה למדינה, בכל התחומים. שוחרי טוב. אבל למרבה הצער הם לא יכולים לראות את הטוב הזה, שהם שוחרים. החיבור היומיומי שלהם לתקשורת מסמא את עיניהם. הרי סוף העולם הגיע השבוע. או לפחות סוף המדינה. וגם הציונות. איך כתב נחום ברנע? "יום שני, 20 בפברואר 2023, כ"ט בשבט תשפ"ג, ראוי להירשם כיום שבו השתנתה מדינת ישראל. 75 השנים הראשונות תמו. אתמול התחילה ספירה חדשה, מדינה חדשה, ציונות חדשה". וואו. בדברי ימי הציונות ייחקקו לדורות שני תאריכים גורליים: ההצבעה באו"ם בכ"ט בנובמבר וההצבעה בכנסת בכ' בפברואר.

לפעמים אני חושב לעצמי שאם כל כך הרבה אנשים קוראים בימים אלה את "דיעות אחרונות", העיתון של המחאה, וצופים בשידורי התעמולה באולפנים הפתוחים של ערוצים 11, 12 ו-13, איך רק עשרות אלפים באים להפגנות? זה פשוט פלא. היו אמורים להיות מיליון איש בהפגנה בקפלן, שני מיליון איש מול הכנסת, וחמישים אלף איש בחדר המדרגות של חברת הכנסת טלי גוטליב. מינימום.

הלוואי שמישהו מאלה ישתכנע לשמוע את מחולל ה"מהפכה המשטרית" יריב לוי. בלי המסגור של התקשורת. לפני כשבועיים המלצתי כאן על הריאיון החשוב שלו לפודקאסט "שומר הסף" של ד"ר גדי טאוב. נו, הקשבתם לו? למה לא? כי הוא ארוך? נכון. גם הנאום בכנסת השבוע היה ארוך. מה לעשות, לוי הוא איש רציני. לא כמו חברות היורא להב' הרצנואים שקטעה את הנאום שלו בכנסת שוב ושוב עם הטענות המנומקות הבאות, ואני מצטט מילה במילה: "בושה! בושה! בושה!".

4 אבל יש כאלה שמדאיגים אותי אפילו יותר מהאכפתיים שטורחים לעלות ברכבת לירושלים עם שלטים מאולתרים שעליהם כתבו עם לורד בכתב יד מסרים ששמעו במהדורה של אתמול. יותר מהם, מדאיגים אותי אנשי ימין שתומכים בתיקון מערכת המשפט, שמבינים עד כמה הוא נחוץ, אבל אכלו את הקמפיין התקשורתי של אוטו-מלחמת אחים.

ביום חמישי שעבר שמעתי את פנחס ולרשטיין מתראיין ל'כאן רשת ב'. ספק אם יש בעשרות השנים האחרונות יהודים שיש להם זכויות על בניין הארץ כמו שיש לולרשטיין. ברצינות. אז מה גורם ליהודי יקר כזה לקרוא לציבור (שברוך ה') מהיזה לא נענה! להצטרף בהמוניו במוצאי שבת ליועז הנדל, יפה הבלורית והפופו, שארגן את הפגנת "הימין

1 וידי קטן: כבר הרבה זמן שלא התלהבתי מפוליטיקאים כמו שאני מתלהב בימים אלה מיריב לוי ומשמחה רוטמן. בעצם, זה יצא לי מתון מדי, אולי ננסה שוב: מעולם, מיום עומדי על דעתי ועד היום הזה, לא התלהבתי מפוליטיקאים כמו שאני מתלהב מיריב לוי ומשמחה רוטמן.

טוב, פתאום זה נשמע לי קצת מוגזם, אז תנו לי לנסות פעם שלישית ואחרונה, בסדר? הנה: מעולם לא התלהבתי מפוליטיקאים. נקודה. למה? בגלל שהם פוליטיקאים. מה, צריך לפרט? אבל שני הפוליטיקאים האלה, שר המשפטים וסגן ראש הממשלה יריב לוי ויושב ראש ועדת החוקה שמחה רוטמן, עשויים מחומר אחר ומביאים איכויות שטרם נראו על המסך (של ערוץ הכנסת): רצינות, יסודיות, הבנה, בהירות, חריצות, עומק, ענייניות, אחריות.

אבל זה לא רק זה. יש עוד תכונה משותפת לשני הפוליטיקאים האלה שגורמת לי להעריך אותם כל כך. כלומר, תכונה משותפת שלשניהם אין: כריזמה. פשוט אין להם את זה. העיניים לא נשואות אליהם. כשהם נכנסים לחדר לא משתרר שקט (לאחרונה דווקא נהיה רועש מאוד). הם לא נואמים מרשימים. אין להם נוכחות סוחפת במיוחד על הפודיום או באולפן. למעשה, יש להם לוק של פקידים, או אפילו משפטנים, אבל לא מהסוג הסטארי שנותן בבית המשפט את ההצגה הכי טובה בעיר. יותר מהסוג הנוטריני. תחתום כאן בבקשה. וגם כאן. וגם כאן.

2 ואולי בגלל זה, בגלל שמטבעם הם לא אנשי שואו וצלצולים (ליריב לוי יש אפילו מין חיוך מבויש כזה כשהוא מדבר), הם לא מנסים כל הזמן להתחנף לקהל. וזאת באמת התכונה שהכי בולטת אצל שניהם. הם לא מתחנפים לאף אחד, וגם לא מתרגשים מאף אחד.

התכונה הזאת נדירה מאוד אצל פוליטיקאים, משמאל וגם מימין. הרי בדרך כלל כשאישי ציבור מדבר הוא מבקש לרצות מישהו. אם לא את המוראין, אז את הקהל שמצביע לו. הוא חושב על איך הוא נראה. איך הוא יצא. רוצה שיאהבו אותו. שימחאו לו כפיים. אני מבין אותם. כאיש תקשורת, אני מכיר את התחושה הזאת באופן אישי...

ולכן אני כל כך מתפעל מלוי ומרוטמן. ראיתם באיזה ביטחון פנימי רוטמן הפסיק את הריאיון באמצע, ברגע שהוא הבין שהוא ישודר בליל שבת? "לא, לא, לא, אני לא מצטלם לדברים שמשודרים בשבת. זה לא משהו חדש", הוא אמר במין פשטות כזאת. מה, הוא לא מפחד לעצבן את המראיין? הוא לא חושש לצאת דתי חשוך ופנאט? הוא לא מפחד מנקמת הערוץ? נו, הוא הרי כבר באמצע. הצלם כבר לחץ רקורד, הסאונדמן כבר חיבר את המיקרופון לדש החליפה, והרי תהיה כתובית של "צולם ביום חול". קצת פשרות. ובכן, לא. וזה הרגע שבו הבנתי שהרפורמה במערכת המשפט תעבור. רוטמן לא יתקפל כל כך מהר.

כמה אני מודה להשגחה העליונה ששמה דווקא את שני הגיבורים חנונים האלה במקום הזה בעת הגורלית הזאת. מישהו אחר לא היה יכול לעשות את התיקונים האלה, שכה נחוצים למערכת המשפט. הוא היה אולי נואם על זה בלהט ובכישרון (רק תחשבו כמה נאומים מצוינים בנושא שמענו בעבר מהדמויות הבאות: ראובן ריבלין, אביגדור ליברמן, נפתלי בנט, אילת שקד, גדעון סער. מי לא הסביר באותות ובמופתים עד כמה המערכת זקוקה לרפורמה?). אבל לא כל אחד ניחן בביטחון העצמי, בשקט הפנימי, בתחושת האחריות, בעומד השדרה מפלדה שיש לשניים האלה, שאגב, באו מרקעים שונים מאוד. איך אני יודע? כי כמו גרופי אובססיבי התחלתי לקרוא בימים האחרונים על חייהם, להבין מאיפה צמחו. ולא שהיה קל למצוא חומר. אין עליהם כתבות צבע. אין איתם ראיונות אישיים מרגשים. טוב, אפשר להבין למה. מקסימום הרגש שלהם זה כשהם מדברים על עילת הסבירות.

3 אבל יש הופעה ציבורית אחת של יריב לוי שאסור לכם לפספס. הנאום שלו בליל ההצבעה ביום שני בשעה אחת בלילה. צפיית חובה. נכון, לוי הוא לא בדיוק האישי לשמוע באחת בלילה. האמת היא שקצת נרדמתי באמצע. אבל מהר מאוד התעוררתי מצרחות ביניים (תודה, חברת הכנסת מירב בן ארי). תראו את הנאום הזה. בעיקר אם אתם מתנגדים למהלכים של לוי.

ליבא בעי

בונים את העתיד

מחזירים חיים למדרשיה

מזדה על הזכות להקים לתחיה מקום אשר במשך עשרות בשנים הצמיח דורות רבים של תלמידים לתורה, למעשים טובים ולהשפעה על החברה בישראל, היכל בית-המדרש ההיסטורי של מדרשיה נועם בפרדס-חנה שב לתחיה בלימוד תורה, בתפילה ודיבוק חברים.

יצחק מאיר

מייסד בית המדרש ליבא-בעי

ב' - ה' אדר // 23.2 - 26.2
ימי התרמה ממוקדים

מחזירים חיים למדרשיה

חפשו בגוגל "מחזירים חיים למדרשיה"

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

המספר מחריף: חברת
ההייטק שמתאחה
בזיהוי מספר משתתפים
בהפגנות מעבירה את
הפעילות שלה לחו"ל

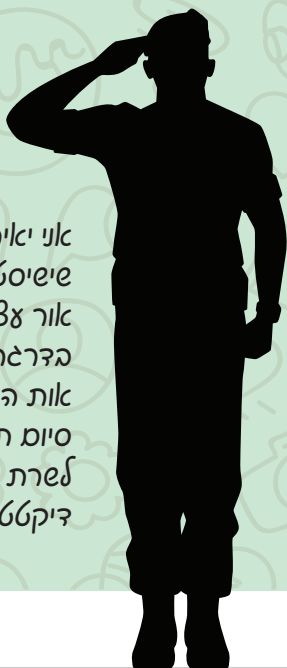

אני מוכן להקפיא את
החקיקה לשנתיים בתנאי
שליפיד מקפיא את
הפאטוס לחמש דקות

כשחבר כנסת מסמאל קופץ מעל
שולחן כדי לעכב חקיקה שלא באה
ללא טוב בעין אז הוא גיבור, אבל
כשאני נשאר בעבודה עד שמונה
בערב רק כי אני רוצה לוודא שאני
לא מביע הביתה לילדים ערים אז
פתאום אני זה שלא יודע להשוות
אירוע לאירוע

אני יאיר יעקבי, מ"כ
שיסיטים בפנימייה צבאית
אור עציון, שוחררתי מצה"ל
בדרגת רב-טוראי, בעל
אות הפטור ממילואים מרגע
סיום תפקידי, לא מתכוון
לשרת במילואים יותר תחת
דיקטטורה. או דמוקרטיה

צילומים: שאטרסטוק

העם עם הרודן

את התמונות של הילדים שלכם מחופשים בפורים והולכים לבית הספר באחד בספטמבר. בואו נציל את עצמנו מעצמנו.

אין בחירות אין אכזבות
תומכי הדמוקרטיה מפחידים אותנו שבדיקטטורה הקול שלנו לא יבוא לידי ביטוי.
- הכנס כאן צחוק סרקסטי ומריר -

לאאאאאאא כי בדמוקרטיה מה שאנחנו מצביעים זה מה שאנחנו מקבלים. נו באמת. אני בבחירות הקודמות הצבעתי לימין החדש וראינו איך זה נגמר. הרי כל מה שאנחנו עושים כשאנחנו הולכים לקלפי זה לבחור ממי נתאכזב הפעם. אז אני אומר "אין בחירות - אין אכזבות". האמינו לי, אי אפשר להתאכזב מרודן. רודן לא משלה אותך לרגע. הוא רודה בך וזהו. ואתה נרדה והולך לישון מבסוט. כי אתה יודע בדיוק מה מחכה לך מחר בבוקר.
נתנו מספיק צ'אנסים לבחירות. בואו נעשה עוד בחירה אחרונה וזהו - דיקטטורה.

גם לי גם לך לא יהיה
מתנגדי הרפורמה מתהדרים בשאיפה לשוויון. אז אני משווה ומעלה. אין צורת שלטון שוויונית יותר מאשר דיקטטורה. בדיקטטורה כולם נדפקים במידה שווה. אף אורח לא מיוצג והאינטרס היחיד הוא של השליט הבלעדי שיחיה לנצח. כרגע בדמוקרטיה המהוללת שלנו בכל מערכת בחירות חצי עם אחר אוכל אותה ונאלץ להביט בעיניים כלות כיצד הצד השני מממש את האידאולוגיה שלו (אלא אם כן מדובר בממשלת ימין קלאסית כמוכן). אני מציע לשים סוף לכל זה ולהתאחד כעם תחת מטריית דיכוי משותפת ושוויונית. דיקטטורה? אוטופיה!

יש לנו עניין בנסתרות
אם כל זה לא שכנע אתכם, הרשו לי להפנות את תשומת ליבכם לחוכמת הנסתר וסוד הגימטריות, שהרי הכול רמוז בשפת הקודש. קחו את המילה "דמוקרטיה" לדוגמה, שעולה לסך "לא דיקטטורה". עף לכם המוח כבר? אז בואו נעמיק עוד. "דיקטטורה" בגימטריה "הגאולה כבר כאן". תבדקו אותי, בחיי.

"דמוקרטיה" לעומת זאת בגימטריה "אז זהו, הכל נגמר". אם זה לא סותם את הגולל על הדיון הזה, אז אני לא יודע מה כן.

אז נכון, "דיקטטורה" בגימטריה זה גם "ביבי חוזר לחיים", מה שעלול להרתיע חצי מהעם אבל זה סתם יצא במקרה. זה כמו ש"דמוקרטיה" בגימטריה זה "בשבוע", וכולנו יודעים שאני ממש לא זה שמחליט מה קורה בטור שלי. הרי אם העורכת תרצה היא יכולה לחתוך לי את הטור באמצע משפט עוד לפני שאספיק להגיד ש

לא צריך להיות שועל אקטואליה כדי להבין שמדינת ישראל כמרקחה. המלחמות סביב הרפורמה המשפטית כבר מזמן חרגו מגבולות המוכר והידוע, והמרקם העדין של החברה הישראלית מאיים להיפרם שלא לומר להיקרע. לב הקונפליקט נמצא בחשש משמאל שמא המדינה שלנו בדרכה להפוך לדיקטטורה. מימין טוענים להפך - יישום הרפורמה הוא שימנע מהמדינה להפוך לדיקטטורה. ואני אומר חברים, בואו ניקח רגע צעד אחורה ונחשוב.

אולי הדיקטטורה הזאת זה לא רעיון נורא כל כך. הרי יש לנו ניסיון של יותר מ-70 שנה כדמוקרטיה ותראו לאן זה הביא אותנו. מלחמות פנימיות וחיצוניות, פערים חברתיים, מתחים עדתיים. אז כשמשוהו לא הולך, זו לא בושא לנסות משהו חדש. מה כבר יש לנו להפסיד?

ובכלל, כל קריאות השבר הללו סתם מוציאות שם רע לדיקטטורות. קחו את צפון קוריאה לדוגמה. צפון קוריאה היא דיקטטורה ומעודי לא שמעתי אזרח צפון-קוריאני אחד מתלונן. להפך, כשקים ג'ונג-איל נפטר כל האזרחים התאבלו עליו כאחד. מאוחדים.

חוץ מזה שאני לא קונה את הפחד הזה שלכם מדיקטטורות, הרי זה לא מונע מכם להתחתן. ועכשיו שהבדיחה המוצלחת הזאת על זוגיות כמשטר רודני מאחורינו, תנו לי רגע אחד לנסות לשטוח בפניכם ברצינות את יתרונות הדיקטטורה ואולי תגלו שהשד לא נורא כל כך.

אין שמחה כהתרת הספקות
מחקרים מראים שאדם בוגר מקבל בכל יום בין 240 החלטות ל-570 החלטות. קחו אותי לדוגמה, אני החלטתי עכשיו לשקר לכם לגבי מחקרים שלא היו ולא נבראו. וההחלטה הזאת ייסרה אותי. ואני שואל: מי צריך את זה? תנו למישהו נעלה מכם לקבל בשבילכם את כל ההחלטות ולקבוע לכם את סדר היום והעתיד המשפחתי-מקצועי. הייתי אומר לכם שזה כמו להיות נשוי, אבל כבר השתמשתי בבדיחה המוצלחת הזאת לפני כן. מה אתם אומרים? זו בדיחה מיוזגנית? נו בטח, זה מה שקורה כשנותנים לבנאדם לקבל החלטות.

לא עוד בחירות
בשנתיים האחרונות בזבזנו משהו כמו שישה ימי עבודה על הליכה לבחירות. תחשבו מה היינו יכולים להספיק כאומה בזמן הזה. הרי פעם בשישה ימים כבשנו את הגולן, השומרון וירושלים. היום באותם שישה ימים אנחנו בוחרים לכנסת מועמדים שלא מספיקים לחמם את הכיסא לפני שהם מוחלפים בחברי כנסת אחרים, אלמונים לא פחות וחסרי תועלת אף יותר. מדובר בלופ אינסופי ומיותר שיכול היה להיחסך מאיתנו אם היינו חיים בדיקטטורה. תחשבו על סרטוני התעמולה המעייפים, סכסוכי הטוויטר המייגעם, קרבות השופרות במסכים. אנחנו יכולים לשים את כל זה מאחורינו. שלא לדבר על הז'אנר הפייסבוקי המאוס של ילדים משלשלים פתקים בקלפי. מספיק לנו לראות

בכלל, כל קריאות השבר הללו סתם מוציאות שם רע לדיקטטורות. קחו את צפון קוריאה לדוגמה. צפון קוריאה היא דיקטטורה, ומעודי לא שמעתי אזרח צפון-קוריאני אחד מתלונן. להפך, כשקים ג'ונג-איל נפטר כל האזרחים התאבלו עליו כאחד. מאוחדים

מסלולי הלימוד לתואר ראשון

הפקולטה לכלכלה
B.A. בכלכלה וחשבונאות
B.A. בכלכלה וניהול
B.A. בכלכלה ושוק ההון
B.A. בכלכלה ולוגיסטיקה

הפקולטה לעבודה סוציאלית
B.S.W. בעבודה סוציאלית
B.S.W. תוכנית להסבת אקדמאים

ביה"ס למדעי הבריאות
B.A. בבריאות הציבור
B.Sc. במדעי התזונה
B.S.N. בסייעוד
B.S.N. בסייעוד - תוכנית להסבת אקדמאים
B.S.N. בסייעוד - לאחים ואחיות מוסמכים

מדעי החברה
B.A. בקרימינולוגיה
B.A. בפסיכולוגיה
B.A. בפוליטיקה וממשל
B.A. בלימודי תיירות

מדעים מדויקים
B.Sc. במדעי המחשב

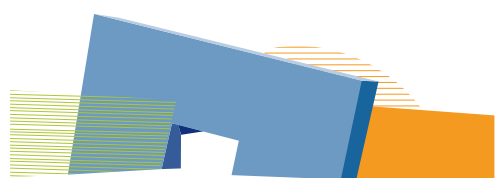
B.A. בלימודים רב-תחומיים
במדעי החברה במסלולים:
מינהל עסקים
משאבי אנוש
חינוך

מדעי הרוח
B.A. בלימודי ארץ ישראל

פרסומי ישראל

מסלולי הלימוד לתואר שני

M.S.W. בעבודה סוציאלית
M.A. בכלכלה יישומית
M.A. בקרימינולוגיה
M.A. עם תזה בקרימינולוגיה קלינית
M.A. עם תזה בפסיכולוגיה רפואית**
M.Sc. במדעי המחשב**
**הענקת התואר מותנית באישור המועצה להשכלה גבוהה

המכללה האקדמית אשקלון
Ashkelon Academic College

www.aac.ac.il

האקדמית אשקלון כל הטוב עוד לפניך

50%
הנחה בדמי
הרישום

אנחנו באקדמית אשקלון פותחים בפניך עתיד חדש.
מגוון מסלולים לתואר ראשון ושני ברמה אקדמית גבוהה
ובאווירה חברתית מעולה

זה הזמן לעשות צעד חכם לעתיד מבטיח!

17.3.23 | כ"ד באדר
9:00-12:00

**יום
פתוח**

שנה ראשונה חינם* | שכר לימוד אוניברסיטאי
*לחילולים משוחררים ומסיימי שירות לאומי-אזרחי על פי חוק

יחס
אנושי

ליווי
מקצועי

מרכז לפיתוח
קריירה

רמה אקדמית
גבוהה

***9925**

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מהפכה של שמחה

המפגינים נגד הרפורמה הם פשוט שמניסטים שעושים הפיכה בישיבה, זה הכול. זאת אומרת, הרבה יותר

עושים את זה הרבה יותר בגדול: יותר יצירתיות, יותר רעש, יותר אלימות, יותר דרמטיות. וכן, הרבה יותר נזק. השמניסטים של פעם היו משביתים את הישיבה וחוסמים את הכניסה לבית המדרש? המפגינים של היום משביתים את המדינה וחוסמים את הכניסה לכנסת. פעם היו מפלחים את המכונית של ראש הישיבה? המוחים של היום משחיתים אנדרטה וגונבים טנק. אם בישיבות התיכונות ובאולפנות יש תקנון מיוחד לפורים, היום המפגינים רוצים לכפות חוקה חד־צדדית על כל המדינה. בישיבות ובאולפנות מתחפשים בשביל הצחוקים? בהפגנות מתחפשים לנשים מדוכאות כי כן, באמת עוד רגע כולנו נהיה סיפורה של שפחה. פעם היו מרביצים לחמשושים? היום המפגינים מטילים מצור על חברי כנסת ושרים ומתחרים ביניהם מי יהיה יותר בוטה באיומים לגבי מלחמת אחים. וערוצי התקשורת מהללים ומשבחים ומלבים את האש, ואם אחד הערוצים לא מיישר קו אז תוקפים באלימות את הכתבים שלו, וכולם אומרים בסדר, זה רק מעשה קונדס, והם הרי נלחמים על דמותה של הישיבה - סליחה, של המדינה, אז מה אם כמה שמניסטים - סליחה, אנרכיסטים - חוסמים כבישים ראשיים ומטילים אימה ומטרללים את כל המדינה. חודש אדר, תנו ליהנות קצת.

אפילו את המנהג של ההפיכה המפגינים לא הבינו עד הסוף. הגיע הזמן שמישו יסביר להם שהפיכה זה שעושים בלגן בישיבה (או באולפנה) לכמה ימים, לא שמאשימים בהפיכה משטרית את השלטון שנבחר בבחירות דמוקרטיות. מצד שני, אם הם רוצים לעשות הפיכה - שיעשו. אם מחיר הדמוקרטיה הוא גרפיטי, רעש ושיירות שמפוצצות את דיוני הכנסת ב"מי־שה מי־שה", שיהיה כך. העיקר שייסימו את השטויות מיד אחרי פורים. יש הרבה בלגן שצריך לנקות פה עד פסח.

ההבנה מחלחלת

"כשחוטבים עצים עפים שבבים", כתבה השבוע ענת קם (כן, ההיא שישבה בכלא בגלל שהדליפה מסמכים מסווגים של צה"ל), כשהצדיקה את הפגיעה בבתה של חברת הכנסת טלי גוטליב בזמן שצרו על ביתה וניסו למנוע ממנה לצאת לכנסת. האמירה "כשחוטבים עצים עפים שבבים" מיוחסת לסופר מקסים גורקי, שניסה להסביר למה זה בסדר שסטאלין, הרוזן המועדף עליו, רוצח גם המוני חפים מפשע כאשר הוא מטהר את ברית המועצות מפושעים נאלחים (כלומר כאלה שלא מזדהים לחלוטין עם המפלגה הקומוניסטית). המשמעות של "כשחוטבים עצים עפים שבבים" היא: אנחנו צודקים, כלום לא יזיז אותנו מעמדתנו, ואם מישו נפגע בדרך - בעיה שלו.

או במילים אחרות: המטרה מקדשת את האמצעים. לפני הרבה שנים, בימים שבהם עדיין היו אסימונים ודינוואורים וברית המועצות הייתה אימפריה חזקה ואימתנית, היה לי מוזר שמדינות דיקטטוריות קוראות לעצמן "דמוקרטיה עממית". אף פעם לא הבנתי איך מדינה טוטליטרית שבה אליטה קטנה שולטת בכל השאר יכולה לקרוא לעצמה דמוקרטיה. לא הבנתי למה כל כך הרבה אנשים הולכים עם העדר, מהללים ומשבחים דיקטטורה מדכאת. למה הם לא מתמרדים, למה הם עוצמים עיניים, למה כל כך מעט אנשים מעזים להתקומם ולצעוק את האמת שלהם.

מאז ראיתי את הסכמי אוסלו, את הגירוש מגוש קטיף, את התקשורת המגויסת שמדברת בקול אחד, ואת העדר הנוהה אחרי שקר ה"הפיכה המשטרית" בלי לעצור, להקשיב, להידבר. ופתאום נראה לי שאני מבין כמה דברים. ●

באולפנות התחפשו בשביל הצחוקים? בהפגנות מתחפשים לנשים מדוכאות. ההפגנה בירושלים השבוע

השמניסטים של פעם היו משביתים את הישיבה וחוסמים את הכניסה לבית המדרש? המפגינים של היום משביתים את המדינה וחוסמים את הכניסה לכנסת. פעם היו מפלחים את המכונית של ראש הישיבה? המוחים של היום משחיתים אנדרטה וגונבים טנק

פתאום בראש חודש אדר נפל לי האסימון: זו לא מחאה נגד הרפורמה, לא בעד הדמוקרטיה ולא בעד זה שרוטמן יפסיק עם התנועה הלא מודעת של לסדר את הכיפה על הראש כל חמש שניות בערך. אלה בסך הכול הפגנות של אנשים שרוצים לחזור לימים של פעם. וכשאני אומר "פעם" אני לא מתכוון לימים הטובים של מפא"י, שבהם הארץ הייתה מפלגה אחת ודברים אחדים, ולמי שרצה להשמיע דברים אחרים לא היה שום סיכוי לקבל פתחון פה.

אני מתכוון שהם פשוט רוצים להיות כמו הישיבות התיכונות של פעם.

מהביטוי "נפל לי האסימון" אתם יכולים להבין שכשאני למדתי בישיבה תיכונית לא היו טלפונים סלולריים, לא היו מים חמים ועדיין לא המציאו את החשמל. סתם, חשמל כן היה, וגם מים חמים מדי פעם (אם כי הילדים שלי בטוחים שנולדתי בתקופת הדינוואורים. בעצם קצת לפני זה). מה שעוד היה, ועל זה אף ישיבה תיכונית לא ויתרה אף פעם, זה ראש חודש אדר. יותר נכון, התקופה שבין ראש חודש אדר לפורים, שבועיים שבהם ראש הישיבה היה מסתגר בביתו בפחד ושאר המורים היו מבקשים מקלט מדיני במדינה ידידותית, למשל איראן או צפון קוראה. כל מהותנו כתלמידים התנקזה אל אותם שבועיים של חודש אדר, שבהם השמניסטים פתאום מראים נוכחות בישיבה ומיישמים הלכה למעשה את הציווי של מרדכי ואסתר "ונהפוך הוא, אשר ישלטו התלמידים המה בשונאיהם".

לכל הישיבות היה תקנון פורים ומנגנון להשבתת הלימודים באמצעות שיירת "מי־שה מי־שה" שהייתה מתפרצת לכיתה ומפוצצת כל שיעור החל מראש חודש ועד דלא ידע. אבל לכל ישיבה הייתה גם מסורת מיוחדת משלה. למשל, להרים את המכונית של ראש הישיבה באמצעות שמניסטים חסונים ולשים אותה על הגג של הישיבה. או לרסס ברחבי המדינה "מנפ"ח מ"ר", או ל"ז, או נ"ח (אם אתם לא יודעים מה זה תשאלו מישו שזוכר מה זה אסימונים). או לדפוק מכות רצח לחמשושים. או לכבות את האור בחדר האוכל ולזרוק מזון זה על זה ועל הדינוואורים שרעו בחוץ בנחת.

היום כבר לא נהוג לעשות את הזוועות האלה, אני מקווה, אבל אז, בתקופה הפרה־היסטורית עדיין לא המציאו את הבינה המלאכותית, והאמת היא שגם בינה אנושית לא הייתה עדיין לכולם. הייתה מסורת, היו נערים נלהבים, והיה ראש ישיבה שהתחנן בפניהם שיהיו עדינים עם הבדיחות והחיקויים בהכתרה והם תמיד נענו לו, חוץ מהפעמים שהם לא.

גם היום יש ישיבות ושמניסטים וחודש אדר, אבל היום אין אסימונים וזה כבר לא אותו דבר. היום האתגר הוא פחות להרגיע את השמניסטים, יותר לגרום להם להרים את הראש מהטלפונים. אם פעם היו מעלים את המכונית של ראש הישיבה על הגג, היום מעלים סרטונים לטיקטוק. פעם היו מלכלכים קירות בגרפיטי, היום כתבים על הוול. היום כבר לא מרביצים לחמשושים, רק עושים להם שיימינג בקבוצות. גם אלימות כבר יש פחות, כי השמניסטים של היום גילו שפרומו ביוטיוב יכול לגרום לישיבה נזק הרבה יותר כבד מכמה כיסאות שהם החליטו לשבור כדי להפגין כמה הם שמחים בפורים.

ולא שאני ממליץ על ונדלויזם, כן? אני באופן אישי מאמין שסאטירה טובה עם כמה בדיחות עוקצניות תעשה שמח הרבה יותר מקללות ואלימות, אבל מה אני כבר מבין מהחיים שלי. כי השבוע פתאום הבנתי שמנהיגי המחאה הקולנית פשוט מנסים לשחזר את תקופת הישיבות התיכונות של פעם, רק שבתור שמאלנים פריבילגיים שאף אחד לא מעז להתעסק איתם הם

לא כל יום פורים
הטבות לנרשמים ביום הפתוח!
50% הנחה על דמי הרישום +
10% הנחה על תשלום המקדמה
 למשלמים מקדמה תוך חודש ימים

המכללה
האקדמית חמדת
 חוסן, אמונה, חינוך.
 קריית חינוך שדות נגב

יום פתוח

באקדמית חמדת 2.3.23

יום חמישי | ט' באדר תשפ"ג | נרשמים מהבית או מהקמפוס

תואר שני M.Ed.

שנה אחת בקמפוס

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך, מותאם לבתי ספר
 ניהול וארגון מערכות חינוך, מותאם לגני ילדים
 ניהול וארגון מערכות חינוך, מותאם להנחיה והדרכה
 תרבות יהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
 חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
 חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם

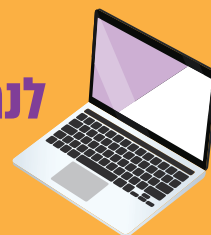
תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
 תושב"ע | הגיל הרך | חינוך מיוחד +
 הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה,
 כתיבה וחשבון

מחשב נייד מתנה!
לנרשמים לתואר ראשון
 בכפוף לתקנון

תוכניות נוספות: הסבת אקדמאים | תואר שני ותעודת הוראה M.Teach

רכבת

אפשרות לשילוב
 מדרשה באקדמיה

רג"ב
 תוכנית מצוינות

אחת לחודש
 למידה מרחוק

החזר שכר
 לימוד ל-M.Ed.
 בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
 נרחב

שנה ראשונה
 חינוך ל-B.Ed.
 בכפוף לתקנון משרד הביטחון

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

***5280** למידע והרשמה חייגו אלינו

יריות בדרך מבית הספר

תושבי לוד חיים בשגרה נוראה של פשע. רשימת הנרצחים ומקרי הירי והחבלה שהתרחשו בעיר בתוך ימים ספורים מחייבת עבודה פנימית של המגזר הערבי אבל גם הפשלת שרוולים נמרצת של שרי הממשלה

"מה זה?" התמלאו קבוצות הווטסאפ בחרדות. הדלקה שפרצה בעקבות מטען ברכב לא הייתה מביישת סרטי פעולה עמוסי דמיון. רק שזה לא היה סרט, אלא החיים עצמם. אחת וחצי בצהריים, יום שגרתי. ילדים שתיק בית הספר תלוי להם על כתף אחת מביטים בסקרנות בג'יפ הבוער שבו סיים את חייו עומר שעאבן. חיסול קוראים לזה, כאילו אנחנו כולנו שייכים לעולם התחתון. כמה שעות אחר כך עבריינים ירו למוות באחמד אבר-חמד.

ואם כל זה לא הספיק, לפני כמה ימים נחשפה בעיר תחנת סמים קשים. ילדות בנות עשר היו הוולט של המפעילים. ילדות צעירות, פגיעות, מסתובבות בין עבריינים.

איך הרשימה הכל כך ארוכה הזאת מתקיימת בעיר ואם בישראל? אפשר לטעון שזה מקרי, שלא מערבים רצח ברצח ויש כאן פשעים מסוגים שונים, אבל כל אלה ממחישים דבר אחד. עד כמה אין בישראל משטרה. עד כמה יש פה כתמים עיוורים הולכים וגדלים ומעמיקים. לוד זכתה במפקד תחנת משטרה מוכשר, נחוש ויסודי. אבל אפילו הוא לא יכול להתמודד עם מחסור חמור בשוטרים, עם מחסור נורא במודיעין, עם השיטה של קידום השוטרים שפניהם לבוס ולא לאזרחים. לפני כמה ימים נכנס לתחנת המשטרה נער נסער. חברים שלו חוטפים מכות מערבים. הדבר התרחש 50 מטרים מהתחנה, ובכל זאת השוטר שהיה שם לא בא. אחר כך הסבירה היומנאית שהקולגה פשוט כבר סיים את המשמורת. לא, היא לא מזמצצת.

ביום ראשון עלה ראש העיר יאיר רביבו לירושלים עם קבוצת לודאים אכפתיים. הם זכו לאמפתיה משרי הליכוד ומראש הממשלה ואפילו קיבלו עוד הבטחה לתוכנית מיוחדת לטיפול בעיר. אבל אנחנו כבר לא מחכים לתוכניות, והאמת היא שלוד היא לא הסיפור. היא רק קצה קרחון, מיקרוקוסמוס. ירי ורצח נמצאים כמעט בכל הערים והכפרים הערביים. הפרוטקשן שולט ביד רמה באזורים רבים בארץ, וצפון הנגב הפך להיות שטח הפקר. משילות היא סוגיה שלא פותרים ביום אחד. צריך להזרים עוד אלפי שוטרים למערכת, להגדיל להם את המשכורות, לעשות שינוי משמעותי בכיוון של המשטרה. חייבים להגביר את מערך המודיעין, להכניס את השב"כ, לשנות את החוק כך שאחזקת נשק בלתי חוקי תכניס עבריינים לשנים ארוכות בכלא, בנחישות, בעבודת עומק עקשנית אך מיידית.

הציבור הערבי חייב לעשות פה עבודה. הוא צריך להקיא מתוכו את מבצעי הפשע. עליו להחרים את היורים, את המאיימים, את הרוצחים. הוא צריך לשתף פעולה עם המשטרה ולתת עדויות ומודיעין. הקולות האלה מתחילים להישמע מבפנים, אבל ההנהגה הפוליטית מעדיפה להאשים את מדינת ישראל ולא לעשות דבר. הממד האנטי-ציוני משחק פה תפקיד חשוב. ערביי ישראל לא יוכלו לנצח להחזיק ברצון להיות פלשתינים או בדואים נאמנים לשבטם ולהמשיך להתלכט לגבי הקשר שלהם למדינה. הם יהיו חייבים לבחור בחירה ערכית. אם יחליטו להמשיך לטפח את הנרטיב הפלשתיני או הבדואי על חשבון נאמנות למדינה, ההתנגשות כבר כתובה על כל הקירות. גם לאומנית וגם פלילית.

ואחרון, מדינת ישראל חייבת לחזור להיות ישות ציונית בטוחה בעצמה, אבל לא בצעקות. בשקט, במעשים.

אז ראש הממשלה היקר, השר לביטחון לאומי וקואליציה נשמה, תתחילו לעבוד. בלי מגאפונים, בלי עימותים, בלי מסיבות עיתונאים או הכרזות. אנחנו מחכים לתוצאות. אנחנו רבים מדי שמחכים הרבה יותר מדי זמן. אנחנו לא נרפה. ●

ביום רביעי שעבר, באחת וחצי בצהריים, הרעיד את העיר פיצוץ. "מה זה?" התמלאו קבוצות הווטסאפ בחרדות. הדלקה שפרצה בעקבות מטען ברכב לא הייתה מביישת סרטי פעולה עמוסי דמיון. רק שזה לא היה סרט, אלא החיים עצמם

לכתוב על זה או לא לכתוב? לדבר או לא לדבר? דילמה שמלווה את מתיישבי יהודה ושומרון בזמנים מאתגרים מבחינה ביטחונית ופתאום הגיעה לפתחנו, תושבי הערים שקצת יותר קשה לחיות בהן בנחת בשנים האחרונות.

לא לכתוב, כי זה מוריד את המורל של התושבים, והרי המורל הוא המרכיב הכי חשוב לקיום היומיומי. לא לכתוב, כי זה מפחיד ומכריח אנשים להביט אל המציאות, גם אם הם רוצים לחיות את חייהם בשקט, בעיניים עצומות חלקית. לא לכתוב, כי הכתיבה, הדיבור והפרסום נותנים כותרת למצב ואולי אפילו מקבעים אותו. לא לכתוב, כי אנשים יפסיקו לבוא ליישוב או לעיר המדוברת, ואיך נמשיך לפתח את המקום? לא לכתוב, כי זה פשוט מוציא שם רע ומוליד שאלות כמו "מפחיד לכם שם בלוד? איך אתם חיים שם? אני חושבת שלא אגיע לבקר".

אז קודם כול ולמרות הכול, לא מפחיד פה. בואו לבקר וגם לגור. לוד היא עיר נהדרת, האנשים בה נדירים בכנות שלהם, במאור הפנים, במשפחתיות, בידיעה הפנימית מה חשוב ומה פחות. זו עיר שיש בה חינוך מוזיקלי ושווינוי מגיל צעיר בבתי הספר, גם למי שלא יכול היה לחלום לשלוח ילד לשיעור גינה, ותזמורת עירונית, והרכב בוגרים, ותזמורת אנדלוסית. היא עיר מלאה בצעירים, והיא לומדת איך עוטפים אותם ואיך מקדמים אותם ואיך משאירים אותם פה. היא עיר שתרבות מגוונת הולכת ומתבססת בה. בשבוע שעבר היה כאן פסטיבל שירה בציבור, מיד אחריו יצא קול קורא למשוררים ויוצרים מהעיר, ויש גם מוזיאון פסיפס מרהיב ומדרשת טיולים מדהימה. זו עיר תוססת, מתפתחת, הולכת וגדלה, והכי הכי היא עיר שהתושבים שלה הם סטארט-אפיסטים של יוזמות חברתיות מעניינות ומרגשות, שמערבות את הקהילה בעשייה בלתי פוסקת, לא משנה מי אתה ובמה אתה מאמין.

זה הצד היפה של העיר הזאת, שהיא בית לכ-90 אלף איש (ואנחנו ממשיכים לספור) ויש בהחלט עוד. אבל זה לא הכול. ממש לא הכול.

רצח רודף רצח

לפני כמה ימים האוויר החל להיות כבד. ירו בשכן הערבי שגר ברחוב ליד. כן, ככה סתם, אדם נורמטיבי, מנהל בית ספר. הוא נקרא לצאת לחצר ונורה ברגלו. כנראה ירי אזהרה. השעה הייתה ארבע אחר צהריים, בדיוק כשילדי השכונה חוזרים בדילוגים מהגן. והראש לא מפסיק לחשוב מה היה קורה אם, וצריך להסביר לילדים בפעם האלף מה שוב קרה. אגב, זה רחוב מצולם מאוד. מעצר חשודים? נכון לזמן כתיבת שורות אלה אין. נכון שלא שמעתם על זה בחדשות? למה שתשמעו, אדם נורה ונפצע, אז מה. אבל זו הייתה רק ההתחלה. כמה ימים אחר כך, אמא נהגת הסעות, כלומר אני, מקפיצה את הבת לאולפנה. אנחנו לא מבינות למה יש פקקים כאלה ברבע לשמונה בבוקר, ולמה נידודת עומדות בצומת. האינסטינקט המאומן היטב אומר שעוד מעט נהפוך לכותרת. ואכן כך. אישה נרצחה כנראה על ידי השכן שלה. לידר יפה סוּיסה הייתה בדרכה לטיפולי פוריות, להביא חיים לעולם. הרוצח גרע את חייה שלה ברגע. יהודייה ויהודי, אם שאלתם. מפתיע, אכזרי, כואב ובעיקר מפחיד.

אבל גם בזה לא סיימנו. כמה ימים אחר כך נרצחה סיגל אטיאס, תושבת מרכז העיר, ככל הנראה בידי משה בעלה. הוא הזעיק את המשטרה, נמלט והתנגש בשוטרים. אלימות אכזרית שחייבים להיאבק בה ולהסביר אותה ולטפל בה. אבל אפילו זה לא היה הסוף. ביום רביעי שעבר, באחת וחצי בצהריים, הרעיד את העיר פיצוץ.

Zoom
פתוח

יום פתוח | 28.2 | יום שלישי, ז' באדר
בשעה 18:00, בזום

תואר ראשון בחינוך (B.Ed.)

במסלולים: הגיל הרך • חינוך מיוחד • אמנות • בי"ס יסודי ועל יסודי

בהתמחויות: תנ"ך • תושב"ע • ספרות • לשון • מדעי הטבע • מתמטיקה • אנגלית

אפשרות לשילוב לימודים במדרשת נועם אביב ובמדרשת יפו | מסלול מצטיינות - תכנית רג"ב

מלגת תנופה

מלגה בסך 1000 ₪
למסדירות מקדמה ע"ח שכר
הלימוד עד פסח. 4.4.23

טאבלט
מתנה לכל
סטודנטית!*
*בהתאם לתקנון

לימודים
היברדיים
משולבים מהבית
ובקמפוס

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

rishum@talpiot.ac.il
www.talpiot.ac.il

מרכז ייעוץ והרשמה:
1-800-071-500
054-9656631

"כך הולכים השותלים"

מרחיבים את הגינה? איך המילים 'ערלה' ו'כלאים' קשורות אליכם, ובאיזו פעולה פשוטה תוכלו לנקוט כדי להיות בטוחים שהכל פיקס, ולמה לקוחות מגיעים מהגולן עד למשתלה במרכז הארץ? רון בלב ואת ביד', הגרסה הכשרה.

שמגיעים מהגולן כולם הבינו שהפרויקט הצליח. מדוע לא מספיק לקנות עצים בוגרים בכל משתלה? הרב יעקב אריאל, נשיא מכון התורה והארץ ורבה של רמת גן לשעבר, מסביר: "מרבית המשתלות לא מקפידות שהשתיל יהיה מונח על הקרקע, אלא הוא מונח על משטח בטון או יריעת פלסטיק. במצב כזה מבחינה הלכתית גם אם העץ כבר בן שנה או שנתיים, כאשר ישתלו אותו מחדש במקום אחר, לעניין ערלה צריך להתחיל למנות מחדש 3 שנים עד שיהיה אפשר ליהנות מפירותיו", מזהיר הרב אריאל. במכון משתפים מנסיונם הרב במשתלות: גם אם כשקונים את העץ הוא מונח ישירות על האדמה ויש נקבים בתחתיתו, אין בכך עדות

מועטות או אפילו עץ ששנות הערלה שלו כבר נגמרו. איך זה עובד? במכון זיהו את הבעיה, ומצאו פתרון חדשני המקצר את מניין שנות הערלה: הנחת השתיל על הקרקע באופן שהוא 'רואה את פני הקרקע', כך שניתן להעבירו תוך שמירה על שלמותו לשתילה במקום אחר - והוא אינו מפסיד את שנות הערלה שכבר נספרו עבורו. זה התחיל בקטן. שיתוף פעולה בין מכון התורה והארץ למשתלת מרמלשטיין שהשתתפה במיזם. במכון הורו לבעלי המשתלה כיצד לעמוד בדרישות ההלכה, וההזמנות זרמו מכל הארץ. כשבעל המשתלה סיפר על לקוחות

לכם, ואתם כבר מדמיינים איך אתם אוכלים מפירותיו. אלא שאז המציאות טופחת על פניכם. שלש שנים שלימות צריך להמתין כדי שהפירות לא יהיו ערלה? האם אין דרך קיצור? עד לפני כמה שנים התשובה לשתי השאלות היתה חיובית. במכון התורה והארץ מספרים שהשאלות הללו חזרו על עצמן שוב ושוב עד שהחליטו להקים פרוייקט ייחודי לטובת הציבור. הפרויקט, שהחל בקטן לפני כעשור, מתרחב בחודשים האחרונים ותופס תאוצה. כיום משתתפות כ-20 משתלות מכל רחבי הארץ, והיד עוד נטויה. בכל המשתלות הללו ישנם עצים שעליהם סימון - מהו גילו של העץ. כך תוכלו לקנות עץ שמספיק להמתין לו שנים

רכותינו! החלטתם לחדש את הגינה ולהוסיף עצים וצמחים חדשים. אבל רגע לפני שאתם מתחילים לשתול, בדקתם איך עושים את זה נכון? בשביל רבים מאיתנו המצוות התלויות בארץ מרגישות מאחורי הרי החושך, משהו שקשור לחקלאים ולא אלינו. אך כשאנו שותלים בגינה המצוות הללו רלוונטיות לנו יותר מתמיד.

**חיסכון שנות עורלה
ו'ביטוח' הלכתי**

הגעתם למשתלה, בחרתם את העץ הדרוש

האקדמית גבעת ושינגטון

חווייה של בית

לימודים
היברדיים
יום 1 במכללה
יום 1 בבית

עננה איכז
שנה ג'
תואר ראשון
בחינוך גופני

גם לגור בקהילה שהיא כמו משפחה
וגם ליהנות מלמידה מותאמת. בשבילך.
כי ללמוד בגבעת ושינגטון זו לא רק חוויית לימודים,

זו חווייה לכל החיים

יומכתוח! ט' באדר | 2.3.23 | 16:00-18:30

מדע וטכנולוגיה תואר איכותי לעולם מתקדם	ספרות מסלול דו חוגי מבוקש	אנגלית YES YOU CAN	חינוך מיוחד תואר שני בתואר משלב	מתמטיקה מסלול חד חוגי ממוקד ומעמיק
תנ"ך גם תואר שני	הגיל הרך אפשרות לשילוב עם תנ"ך	חינוך גופני גם תואר שני	מוזיקה אפשרות לשילוב עם מזמור	חינוך משלב תואר שני

מעבדות
חדשות

כיתות
מתקדמות

מעונות לרדוקים,
נשואים ומשפחות

מרחבים
ירוקים

שילוב לימודים
ועבודה

היכל
תרבות

אולמות ספורט
ובריכת שחייה

המכללה האקדמית לחינוך

גבעת ושינגטון

חינוך בראש אחר

לפרטים ולהרשמה: **washington.ac.il** | **073-3744339**
toar@washington.ac.il

עליו פירות מהסוג של הענף עצמו". מסתבר שבימינו, עם התפתחות החקלאות נוצר מצב שכמעט כל העצים שנמכרים במשתלה הם מורכבים. (חלקם מורכבים באופן שמותר על פי ההלכה וחלקם אסורים). אנשים לא יודעים שכמעט כל עצי האגס, האפרסק או פירות נוספים מורכבים באיסור, וללקוחות כלל אסור לשתול את העץ!

המציאות הזו גרמה לשורה של רבנים בכירים, ביניהם הרב חיים דרוקמן ז"ל, הרב מרדכי שנטנברג ז"ל, ויבדלו לחיים ארוכים הרב דב ליאור, הרב יעקב אריאל, הרב אריה שטרן והרב דוד חי הכהן, לצאת בקריאת חירום לציבור. "כיום רוב עצי הפרי, ולא רק עצי הדריס, הם מורכבים. הרכבה שלא על פי דקדוקי ההלכה יוצרת כלאים וראוי שלא לטעת עצים כאלו... אנו פונים לרבני ישראל בכל אתר ואתר, להפנות את שימת לב הציבור לחובה לקנות עצי פרי רק ממשתלות מושגחות ומפוקחות", קבעו הרבנים.

"חלמנו 2,000 שנה לשוב ולעבוד את אדמת הקודש, והנה אני זוכה לזה - ומזכה אחרים"

מכתב הרבנים תרם להתעוררות הציבורית, ובמכון זיהו את הדרישה ההולכת וגוברת למשתלות מפוקחות. "לאנשים כבר היה קשה לנסוע מהגולן למרכז הארץ ואנחנו החלטנו לעשות מעשה". לאחר פעילות יסודית הגיעו במכון למצב שכיום ישנן משתלות מפוקחות הפזורות בכל רחבי הארץ, ומעניקות שירות ללקוחות רבים. מטבריה שבצפון ועד לדרום הארץ, כולל אזור חיפה, יהודה, בנימין, ומרכז הארץ.

תומר, בעל משתלת 'תגל הארץ' בכפר סבא שהצטרף לאחרונה לפרויקט הפיקוח, מספר "התחברתי מאוד לצורך ברמת השגחה הלכתית גבוהה על גידול השתילים ואופן נטיעתם. אני רואה חשיבות גדולה בכך שכל עם ישראל יוכלו לקנות שתילים ללא חשש בזכות הפיקוח, ובכך גם להכיר את ההלכות הנוגעות לעניין השתילים שלא ידועות לכלל הציבור".

תומר מציין גם את הזכות לקיום מצוות מדאורייתא "הפיקוח של המכון מאפשר לנו לקיים מצווה דאורייתא של שמירת איסורי ערלה כדן, וזוהי זכות גדולה מכיוון שאין במצוות התלויות בארץ הרבה מצוות דאורייתא הנוהגות בימינו. חלמנו 2,000 שנה לשוב ולעבוד את אדמת ארץ ישראל, אדמת הקודש, והנה אני זוכה לזה וגם מזכה אחרים".

"כפי שמקפידים על מזון כשר יש להקפיד על עצים כשרים"

הרב יצחק דביר, מראשי מכון התורה והארץ, מדגיש: "זהו מיום שהצלחתו תלויה בציבור, היו בעל משתלות שפנינו אליהם והם טענו שגם כך כל הדתיים קונים מהם. המציאות הזו משתנה בימים אלו. הציבור מבין שכפי שמקפידים על רכישת מזון כשר, כך יש להקפיד על עצים כשרים. דרישה ציבורית רחבה יכולה לשנות את שוק המשתלות ולהעמיד את הפיקוח כצורך בסיסי לכל מי שמעוניין לשווק עצים לשומרי מצוות. בחודשים האחרונים נוספו מספר משתלות מפוקחות ברחבי הארץ, וכעת הפריסה הארצית מאפשרת לכל אחד להקפיד בקלות על רכישת עצים כהלכה".

בין אם רציתם להוסיף עץ לימון חדש לגינה, להביא שתיל לילד או לקנות עץ קטן לדודה - כיום ניתן לעשות זאת ללא שאלות וסיבוכים הלכתיים. כמאמר השיר - 'רון בלב ואת ביד', וגם תעודת פיקוח כהלכה.

שהעץ היה מונח כך לאורך כל גידולו. משתלות הן מקום דינמי, מעבירים עצים לתצוגה, מאור לצל, למקום עם רוח פחותה וכדומה. ולכן רק כשרוכשים עץ מפוקח להיות בטוחים שלאורך כל הגידול העץ עמד בתנאים הנדרשים.

"רק מי שקונה ממשתלה המקפידה על צורת גידול זו יכול לסמוך על גיל העץ אותו קנה במשתלה ולספור את יתרת השנים עד תום החיוב בערלה". מסכם הרב אריאל. "ככל שיש יותר אנשים המקפידים לקנות סחורה מפוקחת הלכתית - לחקלאים ולמשווקים יותר משתלם להצטרף למיזם ולהגדיל את קהל לקוחותיהם. אני קורא לכל הציבור, בין אנשים רגילים ובין חקלאים, להקפיד לקנות רק שתילים ממשתלה מפוקחת".

עצים שאסור לשתול אותם?

מצות הערלה היא רק אחת מהנושאים שמקבלים מענה במשתלות המפוקחות. מי לא שמע על 'איסור כלאים'? מסתבר שכיום הוא רלוונטי מתמיד. "הרכבה היא פעולה של חיבור בין ענף מסוג אחד לגזע מסוג אחר" מסבירים במכון "במצב כזה הענף משתמש בגזע כדי לקבל את המים והמינרלים מהאדמה, וגדלים

אתם יכולים לזכות
בכספת עם \$100,000!

השתתפו בהגרלה השנתית של עזר מציון!

קונים < מצילים < זוכים < בלי לא נעים

ועילאי יזכה לקבל את כל התמיכה שהוא צריך כדי להחלים

° ובעוד עשרות פרסים שווים!

הגרלת פרס מציל חיים יוצאת לדרך ולכם יש הזדמנות לזכות בפרסים שווים!
אז נכון, לא הכי נעים לתרום בשביל הפרסים, ולנו לא נעים לדבר על טיסות ומכוניות,
אבל בסוף - אין לא נעים. כולנו נעשה הכל כדי להציל חיים

לחוברת הפרסים המלאה ולהשתתפות במבצע: ***2236 | ami.org.il**

מסלול התקשורת במכללת אורות ישראל מתרחב

שיחה מיוחדת עם בוגרים שהצליחו לשרוד את הסטיגמות

התקשורת ולהקנות ידע בתחומי הצילום, העריכה, הדיגיטל והקולנוע. במענה למחסור במורים במגמות התקשורת באולפנות ובתיכונים מיועד המסלול להכשרת מורים שרוצים לעסוק בתחום התקשורת במגוון תפקידים מרתקים המשפיעים באופן יום-יומי על החיים של כולנו. במכללת אורות ישראל אומרים כי "תוכנית הלימודים תשלב לימודים עיוניים ומעשיים, ויובילו אותה טובי אנשי האקדמיה והתקשורת בישראל, כל זאת מתוך נאמנות לערכי עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל".

המסלול נותן מענה בתחום לימודי הקולנוע והמדיה למאות בוגרי הישיבות ובוגרות האולפנות, שלמדו במגמת תקשורת במסלול מורחב. הוא מיועד גם לתלמידי הוראה המעוניינים לשלב את לימודי התקשורת כמקצוע נוסף במסגרת לימודי התואר האקדמי. במכללת אורות ישראל מודעים לחשיבותה של התקשורת בעיצוב דור המחר, ופותחים בקרוב מסלול תקשורת חדש גם בקמפוס באלקנה. מסלול תקשורת לבנות הדומה למסלול הקיים בקמפוס המכללה ברחובות. מטרת המגמה היא להכשיר אנשי מקצוע בהוראת

תקשורת

שלום פרידמן, כתב באתר 'הקול היהודי'

מגיל צעיר התעניינתי ברדיו. כבר בכיתה ד'-ה' אני זוכר עצמי מפעיל את מערכת הסטריאו בעוצמה נמוכה כדי שלא ידעו שאני מאזין לרדיו לאורך הלילה. מבחינה תקשורתית האירוע המכונן שלי הוא ההתנתקות, שהתרחשה כשהייתי נער צעיר. הדרך שבה הציגו בתקשורת את המציאות סביבי ואת הציבור הדתי בכלל הייתה שונה מאוד ממה שידעתי והכרתי. כבר אז הרגשתי חוסר אונים, כי לא הייתה לי דרך לעמוד מול כולם ולהגיד

שזו טעות. אני זוכר את ערן שטרנברג, דובר גוש קטיף. הייתי מחכה שיראינו אותו. כשהוא דיבר הרגשתי שיש מישהו שאני יכול לשמוע את עצמי בקול שלו, שמייצג אותי ומדבר על מה שעובר עלינו כציבור.

בהמשך זנחתי את התחום, למדתי בישיבה הקטנה 'שלום בניך' והמשכתי לעוד עשור ביישיבת מרכז הרב. בשנים האלה נבנה בי רצון לעסוק בחינוך. התנדבתי עם נוער בסיכון, וגם היום אני מוצא את עצמי קשור מאוד לנוער בגיל תיכון. לאורך השנים המשכתי כמו כל אחד לצרוך תקשורת, אבל הרגשתי פחות מעורב, וכשפתחו את מסלול הלימודים של הוראת תקשורת במכללת אורות ישראל זאת הייתה הזדמנות בשבילי להיכנס לשני התחומים יחד. החוג להוראת תקשורת נתן לי את הכלים החינוכיים להוראה מצד אחד, ומצד שני להתמקצעות בתחום התקשורת, בפרט בצד התקשורת המעשי. המרצים נמצאים בעולם התקשורת בלב העשייה, למשל שדרני הרדיו בני טייטלבוים ומיכאל מירו, והם מתארים לסטודנטים מניסיונם איך הדברים עובדים באמת בתוך התקשורת.

יתרון נוסף שיש בחוג הזה הוא שכאדם דתי לימודי התקשורת עלולים להיות מסוכנים מבחינה רוחנית, ובוודאי כשמדובר בלימודי קולנוע, תחום שהוא לא תמיד נקי וטהור, על אחת כמה וכמה בשנים האחרונות. במכללה משתדלים מאוד שהתוכן יהיה מותאם לציבור תורני. כשלומדים על סרטים בעייתיים, המרצה מציין לעיתים קרובות 'אל תצפו בסרט, אבל תדעו שכך וכך מופיע בו'. אישית חתרתי והצלחתי ברוך השם להיכנס דווקא ל'קול היהודי', משום ששם ידעתי שיהיו מוכנים לוותר על אייטמים כשהפרסום מנוגד להלכות לשון הרע. זה נושא חשוב מאוד שלצערי לא נותנים עליו את הדעת מספיק.

חינוך

רועי שושה, מייסד מגמת תקשורת ומחקן בבית ספר בדרום תל אביב

נולדתי בדרום תל אביב (שכונת התקווה, למבני עניין), למשפחה מרובת ילדים. מאז ומתמיד הייתי מעורב בנעשה בסביבתי הקרובה, במיוחד בתקופת הגעתם של המסתננים, כאשר הייתי בערך בן עשר, שלא נזכיר את הזנות והסמים באזור. בהיותי ילד קטן שנכפה עליו להיחשף לתופעות הללו, שאלתי את עצמי: למה אין פתרון, ולמה לא מקשיבים לנו? איך אפשר לשנות את המצב שנכפה עלינו? כמובן, התשובה מתחילה ונגמרת בפוליטיקה ובתקשורת.

לראשונה בחיי נתקלתי בעולם התקשורת בתיכון, במגמת תקשורת. המורה הסבירה לנו איך עובד העולם הזה - ועד כמה אפשר לשנות. עם הזמן התחלתי להישאב לתוכו, והבנתי מהר מאוד איך ניתן להניע מהלכים, להילחם ולהשפיע ממש. לאחר הצבא התחלתי ללמוד לימודי תקשורת במסלול הוראה במכללת אורות, והמרצים נתנו לי המון כלים ופתח לעולם התקשורת, נוסף על היחס האישי שלא מובן מאליו כלל אדם כמוני, שבא ממקום מורכב כל כך.

אדגיש כי הלימודים במכללה הם ייחודיים ומקצועיים מאוד ומשלבים גם את הפן התורני. למדנו יום בשבוע ויכולנו להתמקצע ביתר הימים. האווירה במכללה נעימה מאוד, וכאמור המענה של המרצים ניתן מתוך יחס אישי, מדהים. אליאור תורג'מן, שהיה המחנך שלי ואדם שאני מעריך מאוד וכיום הוא מנהל בית ספר בדרום תל אביב, גייס אותי בתוך זמן קצר, בעודי עובד בערוץ 14. הוא מבין ויודע שתקשורת היא גורם חשוב מאוד במציאות שאנו חיים בה באזור.

אליאור ביקש ממני לשלב בין קודש לתקשורת, וברוך השם ייסדתי מגמת תקשורת וקולנוע (הראשונה בתל אביב!) בבית ספר היסודי הדתי 'שורשים' בדרום העיר. אני מציג לילדים את עולם התקשורת ומסביר להם מהי תקשורת אמת ומהי תקשורת שקר עם כל הלשון הרע שיש. יש בי רצון עז להפוך אותם לאנשים מצליחים ומשפיעים בעתיד. אפילו הבאתי את הילדים לביקור בערוץ 14, והכול במטרה להראות להם לאן הם יכולים לשאוף ולהגיע. לא משנה מאיפה הגעתם - אתם יכולים לשנות מציאות ולהשפיע.

אני חייב לציין שבאופן אישי, בהיותי מחנך ואיש תקשורת, העבודה מחזירה אותי המון שנים אחורה. הגעתי ממעמד נחות, גדלתי במשפחה במצב סוציאקונומי נמוך, וכעת אני חוזר לילד שהתקשורת מתעלמת ממנו. תפקידי להציג ולשנות להם וגם לי את המציאות שנכפתה עלינו. בשם השם נעשה ונצליח!

דיגיטל

אלדר ממן, חדשות 0404

מאז שהייתי ילד, אני עוקב באדיקות אחרי מהדורות החדשות ומעורב פוליטית במתרחש במדינה. אני זוכר את עצמי בילדותי צופה בהספדים אחרי הלוויות של נרצחים באינתיפאדה הראשונה ובוכה. אלו היו רגעים שעיצבו את חיי. כשהייתי בן 17, נער חילוני בתקופת ההפגנות נגד הגירוש מגוש קטיף, יצאתי להפגין נגד הממשלה. בעקבות החוויות שעברתי החלטתי לאחר הגירוש לחזור בתשובה. מאז המשכתי להיות מעורב פוליטית, וכששמעתי על המסלול במכללת אורות ישראל שמשלב לימודי הוראה ותקשורת, הרגשתי שזה מתאים לי בדיוק.

הלימודים במכללה פתחו בפניי הזדמנויות הודות להיכרות עם אנשי מפתח בתעשיית התקשורת במהלך הלימודים. המכללה מעמידה מרצים מהשורה הראשונה של עולם התקשורת, והיא נתנה לי כלים להשתלב בתחום הזה.

מאז שנת הלימודים הראשונה ומאז כבר חמש שנים אני עיתונאי ועורך דיגיטל בערוץ 14 ובחדשות 0404. במסגרת העבודה זכיתי לעבוד עם חברי כנסת, שרים ואנשי מפתח בחברה הישראלית ואני מרגיש שליחות גדולה בהשמעת קול אחר בתקשורת, קול יהודי יותר, ציוני יותר וימני יותר, שלא נשמע מספיק בתקשורת המיינסטרים החד-גונית.

פוליטיקה

אריה מינקוב, דובר חבר הכנסת צבי סוכות

תחום התקשורת עניין אותי תמיד. במהלך הלימודים ביישיבת בית אל התחלתי לעבוד באתר 'ישיבה', ואלו היו הצעדים הראשונים שלי בעולם התקשורת. מאוחר יותר במהלך השירות הצבאי כתבתי טורים לערוץ 7, ומשם גם נוצר הקשר לכלי התקשורת. לכן, כשהחלטתי שאני מתחיל לימודי הוראה ובדיוק פתחו במכללת אורות מסלול תקשורת, אמרתי לעצמי: "בוא נלך על זה".

היה מעניין מאוד וקצת תובעני, אבל אחת התובנות העיקריות שלי הייתה עד כמה התחום הזה חשוב, ובפרט במה שקשור להוראת התקשורת, שם צריך אנשים. בעקבות זאת, ובמיוחד לאור העובדה שהמרצים השפיעו עליי מאוד, החלטתי להמשיך לתואר שני בתקשורת פוליטית בבר אילן.

מיד אחרי סיום התואר קיבלתי את ההצעה להיות הדובר של חבר הכנסת צבי סוכות. במהלך הלימודים במכללה התמקצענו ברמות המעשיות של ניו-מדיה, הפקת סרטים, תסריטאות וגם צילום בפועל. אני רואה כיצד התחומים האלה עוזרים לי במהלך העבודה הנוכחית שלי.

נוסף על כך, בעקבות הכישורים שרכשתי בהפקת סרטים במכללת אורות, הצטרפתי לחממה ליוצרים צעירים במסגרת קרן קולנוע שומרון בהנחייתו של איתי אשר וקיבלתי תקציב להפקת סרט שיצא במימון הקרן.

מנוע חיפוש

הם עוזבים את הבית, את העבודה או אירוע משפחתי וממהרים אל בית הנעדר, מקימים חפ"ק ומתחילים במשימות איתור, בילוש וחיפושים בשטח. מתנדבי יחידת איתור הנעדרים עובדים סביב השעון, אבל הסיפוק במציאת בן משפחה אובד שווה מבחינתם את הכול

// ראומה הררי

החיפושים מתחילים מרגע הינתן הדיווח. משפחת קליינרמן משתתפת בחיפושים אחרי הבן מוישי

קיבלנו פנייה על נערה בסיכון שהודיעה שהיא מתכוונת לפגוע בעצמה ונעלמה. מיד השתמשנו באמצעים טכנולוגיים, נעזרנו בתשאולים ובעבודת שטח והצלחנו לאתר אותה שוכבת על פסי רכבת בצפון. ברגע האחרון הצלחנו לעצור את המסלול של הרכבת ולהציל את חייה". הסיפור הזה, שמספרת יוכי עובדיה-רוזנבלט, (49) תושבת רבבה, אמא לחמישה ילדים, מתנדבת וסגנית צוות איתור נעדרים ביחידת חילוץ שומרון והבקעה, מתאר את הדרמות היומיומיות שחווים מתנדבי היחידה לאיתור נעדרים ברחבי הארץ. פרשת היעלמותו הממושכת של הנער מוישי קליינרמן החזירה לכותרות את נושא איתור הנעדרים בישראל, ומתברר כי אנשים שנעלמים בפתאומיות בלי להשאיר עקבות הם תופעה בעלת שכיחות גבוהה למדי. מאז הקמת המדינה ועד היום יש יותר מ-500 תיקים פתוחים של נעדרים. בכל יום מתקבלים במשטרת ישראל כשלושה דיווחים בממוצע על נעדרים. בסופו של דבר רובם נמצאים, הנעדרים מאותרים בטווח זמן של כמה שעות, במהלך אותו יום או כמה ימים אחרי הדיווח. מי שעומדים מאחורי עבודת החקר, הבילוש והחיפושים בשטח, לצידה של משטרת ישראל, הם מתנדבי היחידה לאיתור נעדרים.

איפה הוא נהג לזרוק את הזבל?

"לקחתי על עצמי תפקיד ואחריות הכוללים הצלת חיים. נעדר הוא אדם שקיים חשש לחייו", מסבירה עובדיה-רוזנבלט את המוטיבציה לתפקיד, "למתנדבי הצוות ברור שהם צריכים להיות זמינים יום ולילה, בשבת וביום חול, כדי להגיע לנעדרים שקיים חשש לחייהם".

מי הם הנעדרים שאתם מחפשים?

"חשוב להבין שהנעדרים אינם בהכרח קבוצת קצה. לכולנו יכולים להיות מתבגרים, הורים דמנטיים, בן משפחה עם צרכים מיוחדים או אנשים בעיצומו של משבר", מסבירה עובדיה-רוזנבלט, ומשתפת בדוגמה: "נקראנו לחפש קשיש דמנטי שיצא מהבית בשעות הבוקר המוקדמות. הקשיש חי לבדו ואף אחד לא ידע לענות לנו מתי הוא יצא ולאן הוא הלך. חששנו לחייו. התחלנו לתשאל קרובי משפחה ואנשים שפגש במועדון הקשישים. ניסינו להתחקות אחרי ההרגלים שלו: מקומות שהיה רגיל ללכת אליהם, מקומות עבודה, מקומות בילוי. מקומות של השגרה היומיומית שלו. בתור מתנדבת בצוות איתור אני תמיד מנסה לברר ולהבין: מה הוא לובש? מה הוא נוהג לעשות כשהוא יוצא מהבית? אפילו איפה הוא זורק את הזבל שלו. אילו תרופות הוא לוקח ומה המשמעות של התרופות הללו? בנינו מסלול של המקומות הקבועים שלו, החנויות שהוא הולך אליהן, האנשים שהוא רגיל לפגוש, האוטובוס שהוא רגיל לנסוע ולרדת ממנו. יצרנו מסלול שנקרא 'רועות התקדמות' ועקבנו אחרי המסלול הזה. אחרי כמה שעות, לשמחתנו, מציאו אותו. הוא עמד שם רועד מקור, חלש, עייף ומבולבל מאוד, אבל לגמרי בחיים".

יחידת איתור נעדרים כוללת כ-800 מתנדבים המתפרשים על פני 12 יחידות חילוץ, מהגולן ועד אילת. בתוך יחידות החילוץ פועלים כמה צוותים מקצועיים: צוותי רפואה, צוותי ט"ח (טיפוס, גלישה סנפלינג וחילוץ), חילוץ ממים וזורמים, חפ"ק (חדר פיקוד) דוברות וצוותי איתור נעדרים. כל הצוותים בתחום ההכשרה שלהם שומרים על כשירות גבוהה כדי לתת מענה לצרכים בשטח. גם צוותי איתור נעדרים עוברים הכשרה חודשית, רבעונית, חצי-שנתית, שנתית, אימונים יחידתיים ואימונים עם יחידות אחרות. היחס בתוך היחידות

הוא בעדיפות גבוהה ליחידת האיתור. לדוגמה, בתוך יחידת חילוץ שומרון-בקעה, מתוך 65 מתנדבים, 30 הם אנשי יחידת איתור נעדרים, מאחר שנושא איתור הנעדרים הוא נושא מקצועי וחשוב. "היחידה הזאת משמשת כיחידת מומחים לכל דבר", אומר ליאור גוטהייט, דובר יחידת שומרון-בקעת הירדן, ומוסיף: "היחידה הזאת מורכבת מנשים וגברים, דתיים וחילונים, שפועלים ביחד יום וליל לאתר נעדרים ולהחזיר אותם הביתה בשלום".

המתנדבים עובדים לפי שעות במשמרות קבועות?

"בשונה ממסגרות התנדבותיות אחרות, הפנייה אל המתנדבים נעשית בכל שעה משעות היממה, במהלך יום עבודה, במהלך אירוע משפחתי. השאלה המעסיקה את המתנדבים היא האם יש אירוע והאם זקוקים לי באיתור נעדרים? לרוב, קרובי המשפחה פונים אל המשטרה לדווח על הנעדר. המשטרה מקיימת הערכת מצב ראשונית, ולאחר מכן הקצין התורן מהמשטרה מחליט אם זה אירוע שמופנה ליחידות האיתור ויצר קשר עם מפקדת היחידה".

איך מתחילים לנהל את אירוע האיתור?

"ברגע שמתקבלת החלטה בפיקוד היחידה שיש אירוע ואנחנו לוקחים אותו, מתחילים ביחידת האיתור לשלוח אנשים לבצע משימות. התשאולים הראשונים נעשים טלפונית. אחר כך, בשטח, יוצרים קשר עם הגורם שפתח את הקריאה מול המשטרה. הרבה פעמים אלו קרובי המשפחה, ואנחנו בוחרים את מי קומוס החפ"ק בהתאם לסיפור המקרה, בהתאם לנעדר: זה יכול להיות בבית שלו, או בנקודה האחרונה שבה הוא נראה. עיקר העבודה היא בתשאולים", מסביר גוטהייט.

הקפצה עם סירנות באמצע הלילה

כשמתקבלת קריאה על נעדר, המתנדבים מוקפצים בלי התחשבות בשעות. "יכולים להעיר אותנו בלילה, באמצעות הקפצה רועשת שזו סירנה חזקה במיוחד שאמורה להקפיץ את המתנדבים", מספרת רוזנבלט-עובדיה, "ואז אני צריכה לצאת מהפוך. אני מודיעה לבעלי שיש הקפצה ומתארגנת במהירות. אין זמן לכוס קפה. לובשים את חולצת היחידה עם סמל המשטרה, ובמקביל שמים את הפלאפון על רמקול והמידע זורם. אנחנו אוספים את המידע שמקבלים במקביל: תשאולים, טלפונים. הראש עמוס במידע. תוך כדי לבישת הבגדים, המעיל והנסיעה אל בית הנעדר אנחנו בונים את פרופיל הנעדר".

מהי בעיקר עבודת המאתר?

"עיקר העבודה של המאתר היא להביא מידע. אנחנו קוראים לזה תשאול. יש לי זמן קצר לפנות לאדם שאני לא מכירה והוא לא מכיר אותי. בזמן הקצר הזה צריך לשאוב ממנו כמה שיותר מידע מדויק, קונקרטי, שאיתו אנחנו בונים את פרופיל הנעדר. מיהו האדם שאנחנו מחפשים? מהם דפוסי ההתנהגות שלו? אנחנו רוצים להכיר אותו ברמה הכי קרובה, כדי להביא את הפרטים הרלוונטיים ושנוכל לאתר אותו".

איך את רואה את תפקידך כאישה ביחידה לאיתור, ביכולות הבינ-אישיות ביצירת קשר? "אני מאמינה שלנשים באופן מובנה יותר יש יכולת טובה ליצור אמפתיה ולהתחבר לאנשים. יש להן יכולות ורבליות גבוהות. לנשים יש יתרונות ביחידות איתור. יש גם גברים מעולים בתפקיד, אבל לפעמים יש צורך ספציפי באישה מתשאלת. יש מגזרים או זמנים שנשים רוצות

ליאור גוטהייט, דובר יחידת שומרון

והבקעה: "ההתערבות והחיפוש נעשים מתוך מקסימום

דיסקרטיות ושמירה על כבודו וחסינו של הנעדר ומשפחתו.

צריך להבין שההיעדרויות מתרחשות לעיתים בעקבות משבר, קונפליקט או מתח כלשהו. ולכן הכוחות פועלים מתחת לרדאר

מתוך חשיבה שיש לסיים את האירוע במהירות ובשלום ולאפשר למשפחה לחזור לתפקוד מלא"

להיות מתושאלות על ידי אישה.

"זכור לי מקרה אחד של אמא צעירה שנעדרה מהבית בעקבות משבר נפשי. הגעתי אל הבית שלהם וראיתי את הילדים הקטנים. כשנכנסנו לתשאול, האבא ביקש שרק אני כאישה אסתובב בתוך הבית, אערוך חיפוש בחפצים ואדבר עם הילדים. הוא חשב שלילדים יהיה קל יותר. אני כמובן דאגתי להוריד את החולצה המוטרטית של יחידת האיתור כדי שהילדים ירגישו בנוח. לשמחתי, בסופו של דבר הצלחנו לאתר אותה בשלום".

איך נראית העבודה בחפ"ק?

"המידע שמגיע אל האיתור הוא מידע מאוד רגיש ומאוד אינטימי. ולכן חפ"ק איתור משמש את המאתרים בלבד. כשיש נעדר אנחנו לומדים ומכירים אותו לפני ולפנים, כל ההרגלים שלו, האופי שלו, דברים שאפילו הקרובים שלו לא מכירים ויודעים עליו. זה מידע שהוא מאוד חשוב שנשמר רק בקרב המאתרים. שאר החברים בצוות החיפוש לא יקבלו את כל הפרטים, הם יקבלו רק מידע שרלוונטי למציאה הפיזית שלו. צוות האיתור מאוד דיסקרטי ואחרים לא מורשים בכניסה לחפ"ק בגלל רגישות המידע שעובר בו. על לוחות החפ"ק יש את כל המידע: ציר הזמן היכן ומתי נראה לאחרונה, תמונות הנעדר, פרופיל שלו. אנחנו מנסים לאסוף את המידע הרלוונטי בזמן קצר. מהחפ"ק יוצאת תוכנית העבודה ליציאה לשטח. בסיום האירוע כל המידע נגנז".

האם הזדמן לך להשתתף באיתור אדם שאת מכירה?

"קורה לנו שאנחנו מגיעים לבתים או לאנשים שאנחנו מכירים. אם יתאפשר, נשלח איש איתור שלא מכיר אותם, כדי שלא תיווצר מבוכה למשפחה. אם אין אפשרות כזו, וזה קרה לי, אני מנסה להסביר לאנשים: אני בכובע שלי, אתה תהיה אתה, הכול יהיה בסדר".

לא תמיד יש סוף טוב

המאתרים יוצרים מעגלי חיפוש, וכך מתחיל תהליך החיפוש. "בדומה לאבן שנוקת למים ויוצרת סביבה אדוות ומעגלים, כך פועלת שיטת החיפוש. המחפשים מתחילים לעבוד מהנקודה האחרונה שבה נצפה הנעדר, וממנה משורטטים מעגלי החיפוש".

האיתור דומה למלאכת בילוש. אנשי היחידה אוספים את הנתונים ומעבדים אותם, בונים כיווני חקירה ומדייקים אותם בהתאם לנתונים הנאספים בשטח. למשטרה וליחידת החילוץ ישנו סל כלים ראשוני לביצוע החיפוש. בכל שלב מתקיימת

הערכת מצב ובה מקבלים החלטה אילו אמצעים להפעיל, וזאת בהתאם למורכבות האירוע. אם קיים חשש לחיי הנעדר, משתמשים בכל האמצעים שנמצאים בסל הכלים, כמו אמצעים טכנולוגיים שונים, מעקב אחרי מצלמות שנמצאות במרחב הציבורי. המשטרה נעזרת במצלמות של בתי עסק ובתים פרטיים, מורידה את הצילומים הנמצאים בזירה או בקרבת מקום ובונה באמצעות הסרטונים מעגל חיפוש: הצילומים מספקים מידע של נקודות זמן וכיוון להמשך החיפושים.

עובדיה־רוזנבלט משתפת באירוע שבו הם חיפשו נעדר במשך לילה שלם. האמצעים הטכנולוגיים והצילומים הובילו אותם למלון במרכז הארץ, הגבר נמצא שם אחרי שנשל כדורים בכמות גדולה. צוות האיתור הוביל את השוטרים שפרצו את הדלת, והם הצליחו להציל אותו. אבל לא לכל האירועים יש סוף טוב, כפי שמספרת עובדיה־רוזנבלט: "אירוע נוסף שחקק לי הוא אחד שדי נכשלו בו. לצערי, לא תמיד מצליחים. היינו באירוע של נער שחיפשנו אותו לילה שלם, בעקבות דיווח היעדרות של המשפחה. הייתה לו התנהגות מעוררת דאגה".

איזו התנהגות צריכה להדליק אצל ההורים נורות אדומות?

"באופן כללי, נער שלא עונה להורים שלו זמן מסוים אחרי משבר בבית או אירוע קצה של כעס ומריבה, זה עוד נורמלי. אבל שם הייתה אגרסיביות, והיו לו אמירות מטרידות: בלאו הכי לא אכפת לכם ממני, מה אכפת לכם אם יקרה לי משהו? מדובר בהתנהגות שאינה אופיינית לו. בכלל, אם קיימת אצל אדם התנהגות שהיא שונה קיצונית מההתנהגות הרגילה שלו - אמירות, הצהרות, מעשים, או אם הוא מתמודד עם קשיים בלימודים, קשיים במסגרת, קשיים חברתיים, או מרגיש בודד ושאינו לו מה להפסיד - כל אלו סימנים שצריכים להדליק נורות אדומות.

"באותו אירוע, חיפשנו את הנער ערב שלם, עשינו עבודה מודיעינית של תשאולים. המטרה שלנו הייתה למצוא אותו, להגיע אליו ולהעביר אותו הלאה לטיפול. היינו במרוץ נגד הזמן, ולצערי למחרת בבוקר הוא נמצא ללא רוח חיים. זה אירוע קשה כי נכשלנו. לא מצאנו אותו חי. למרות שאנחנו יודעים שבדיעבד הוא התאבד זמן קצר אחרי היעלמותו. אבל עדיין, התחושה שלנו הייתה קשה, כי הוא נמצא רק למחרת. עשינו עם עצמנו בירור ובדיקה איך אפשר להיות טובים יותר בפעם הבאה. זו תחושה קשה. בעבודה שלנו אתה נפגש עם המוות כמה וכמה פעמים".

ומה עוזר לכם כמתנדבים? האם יש לכם סיוע רגשי?

"אני מאמינה שיש גבול לכמה הנפש יכולה

לשאת, במיוחד שגם כאנשים פרטיים אנחנו פוגשים מוות. לכן אני לא רוצה להביא את עצמי אל הסף. אחרי אירוע מאוד קשה של טביעה של נערים המלצתי לפיקוד היחידה לבנות צוות חוסן. כיום יש שני אנשי מקצוע שתפקידם הוא ללוות גם את אנשי היחידה בזמן ואחרי אירוע, וללוות את משפחות הנעדרים בזמן האירוע, כי הן בעצמן עוברות משבר. בנוסף לכך אני באופן אישי משתמשת בהומור. אני מאוד צינית וזה דבר שהוא מאוד מאוזן".

מהם כלי העבודה של המתא? "

"אני אמורה להיכנס לבית שאני לא מכירה, ובשנייה שאני נכנסת אני חייבת מיד ליצור את הקליק. אין לנו זמן. יש בחוץ נעדר בסכנת חיים ואי אפשר לחכות הרבה זמן עד שייבנה אמן. אני מחפשת את הנקודה הראשונה, ממבט על הילדים, על המשפחה והבית, ומשם מנסה למצוא קצה חוט. אני מפעילה את היכולת שלי להתחבר לאנשים. הדבר הזה הוא קריטי לגרום לאנשים להיפתח אלינו ולתת לנו מידע. אני הרבה פעמים באה כאמא: אני מבינה אתכם, מכירה, גם לי יש ילדים בבית, זה יכול לקרות לכולנו. תנו לי לראות איך אני עוזרת לכם".

איך נראית הכניסה שלכם אל הבית?

"אנחנו נכנסים לבתים ופוגשים את הכול. מבתים שמיד מובן לנו שדברים לא נורמטיביים מתרחשים בבית הזה, בתים הפוכים, ועד בתים מתוקנים ונורמטיביים עם אמא, אבא וילדים. בית שבו הורים שיוועים בדיק מה קורה ונמצאים בשליטה מלאה על הילדים שלהם. את כל המידע הזה אנחנו אמורים לקלוט בשנייה. כמאתרת אני מתרגמת לעצמי איך להגיב נכון למשפחה כדי שהם ישתפו פעולה ויביאו מידע חשוב לאיתור הנעדר. רגע לפני שאני מגיעה הביתה אני מנסה להבין את התמונה: האם ההורים גרושים, האם קיים תיק ברווחה. להבין מה מצבם. אנחנו מנסים להשיג מידע כדי לבוא כמה שיותר מוכנים. אנחנו מותעסקים בהצלת חיים, ואנחנו עושים הכול כדי להצליח.

"היה לנו אירוע היעדרות של מתבגר שרב עם ההורים ועזב את הבית. הגענו לשם באמצע הלילה. הרגשתי מצד אחד את המבוכה הגדולה של המשפחה. היה להם לא נעים להטריח אנשים בשתיים בלילה. מצד שני הרגשתי את החרדה הגדולה. באותו אירוע פגשנו אבא מאוד נוקשה ואמא חסרת אונים. מיד הבנתי איך התקשורת הזאת יכולה להביא את המתבגר אל הקצה. היה לי חשוב לשדר לאבא שאני לא לוקחת ממנו את הכוח והסמכותיות שלו, אלא אני רק מצטרפת אליו. אמרתי לו: 'זה הבן שלך, אתה יודע יותר טוב מכולנו מה טוב לו. אני פה לעזור לך בשלב הזה למצוא אותו. בוא נחשוב ביחד'. אני מבינה אותם. אני מנסה להיות אמפתית ובאמת לא להיות שיפוטית וביקורתית כלפי ההורים, ועם זה אני באה אליהם. אני יודעת במה אני יכולה לעזור

יוכי עובדיה־רוזנבלט, מתנדבת ביחידת חילוץ שומרון

והבקעה: "אני אמורה להיכנס לבית שאני לא מכירה ומיד ליצור את הקליק. אין לנו זמן. יש בחוץ נעדר בסכנת חיים. אני מחפשת את הנקודה הראשונה ממבט על הילדים, על המשפחה והבית, ומשם מנסה למצוא קצה חוט. אני מפעילה את היכולת שלי להתחבר לאנשים. הדבר הזה קריטי לגרום לאנשים להיפתח אלינו ולתת לנו מידע"

ובמה לא. אני מאוד משתדלת לתת ביטחון ורוגע שאני אעשה את המקסימום כדי לעזור להם. אבל אני לא מבטיחה שום הבטחות שלא נצליח לעמוד בהן. באותו אירוע תשאלתי את ההורים והאבא ציין נקודות עניין שבהן הנער עשוי להימצא. לשמחתנו, מצאנו אותו באחת מהן.

"כמה חודשים לאחר האירוע הייתי עם הבן שלי בחנות וראיתי את האבא. הוא ניסה ליצור איתי קשר עין ואני הנהנתי לו והמשכתי ללכת בחנות. ואז הוא צעק לבן שלי: 'אל תעז לברוח לאמא שלך אף פעם, כי היא תמצא אותך', ויצאנו משם מחויכים". עובדיה־רוזנבלט משתפת באירוע נוסף, שבו הוועקו מתנדבי היחידה לשני אירועים במקביל. המקרה הראשון היה דיווח על בעל שנעלם. "הגעתי לאישה כועסת ומרירה. הם היו זוג במשבר זוגי וכלכלי גדול. היא סיפרה לי על ההיעלמות שלו שאירעה כמה שעות לפני כן. היא שיתפה בקשר ביניהם ובקשיים הכלכליים. המטרה שלי, כאמור, היא להכיר את הנעדר, ללמוד על טיב הקשר ביניהם ולהבין את השתלשלות האירוע. הקרבה הזאת לפעמים מביאה לפתיחות גדולה ואני לא נכנסת למה שקורה ביניהם. אני מכוונת אותם לפנות לגורם אחר. "אספנו מידע מהאישה ומקורבי משפחה. פתחנו אצלם בדירה זירת אירוע, זאת אומרת - עוברים על חפצים אישיים, מחפשים אנשים רלוונטיים שעשויים לעזור". במקביל באותו לילה היה אירוע נוסף, של אישה אחרת שמספרת על בעלה שיצא למקום העבודה ולא הגיע אליו. "לא היה קשר בין האירועים. באותו ערב התפצלנו לשתי חוליות והצלחנו לאתר את שני האנשים. במקרה הראשון, לצערנו, לאחר שעקבנו אחרי נקודות העניין, הגבר נמצא ללא רוח חיים. במקרה השני הגבר נמצא ברכבו בדרך לנופש בדרום".

קונפליקט הנעדרים מרצון

רציחתה של ענבל עמרם הי"ד ב־4 במרץ 2006 שינתה את כללי המשטרה בנושא איתור נעדרים. ענבל הייתה בחורה בת עשרים, תושבת פתח תקווה. היא יצאה מבית הוריה להביא את אחותה מבית חברות ברחוב הסמוך. באותו לילה היא נחטפה ונרצחה על ידי גנב רכבים פלשתיני. עד לאותו אירוע משטרת ישראל הייתה מתחילה בחיפושיה אחרי נעדרים רק 24 שעות לאחר הדיווח על היעדרות. באותו לילה קשה, משפחתה של

ענבל עמרם ביקשה התערבות מוקדמת יותר. היא ציינה שאירוע ההיעדרות של ענבל מטריד ומדליק נורות אדומות. בני המשפחה ביקשו משוטרי התחנה שיצאו באופן מיידי ויחפשו אחריה. בדיעבד התברר כי השעות שחלפו מרגע הדיווח על היעלמותה מחניית ביתה בפתח תקווה ועד איתור רכבה בצומת גלילות היו קריטיות. המכון הפתולוגי באבו כביר קבע כי אלמלא התמהמהות התגובה, ניתן היה לאתר את רכבה ולהציל את חייה. מאז אותו מקרה טראגי שינתה משטרת ישראל את ההנחיות, וכיום מרגע הדיווח על נעדר נפתחת הקריאה ומתחילים מיידיית בחיפושים.

האם ומתי אתם מערבים את הציבור בחיפושים אחרי הנעדר?

ליאור גוטהייט מסביר: "אחד המניעים העיקריים בעבודת איתור נעדרים הוא המחשבה על היום שאחרי. מטרת האיתור היא מקצועית לחלוטין: לאתר את הנעדר ולהחזירו בשלום לחיי הקודמים. לצורך כך, ההתערבות והחיפושים נעשים מתוך מקסימום דיסקרטיות ושמירה על כבודו וחסינו של הנעדר ומשפחתו. צריך להבין שההיעדרויות מתרחשות לעיתים בעקבות משבר, קונפליקט או מתח כלשהו. המחשבה היא שצריך לשמור על חסינו של הנעדר, ולכן הכוחות פועלים מתחת לרדאר מתוך רצון לסיים את האירוע במהירות ובשלום ולאפשר למשפחה לחזור לתפקוד מלא. בעידן הדיגיטלי של היום, שבו הכול נרשם, מתועד ונשמר, הדבר עשוי לגרום לו עוגמת נפש בטווח הרחוק. אולי בעתיד במהלך ריאיון עבודה יגלה המעסיק בגוגל שהוא היה נעדר והדבר יהיה בעוכריו. לכן הכוחות המחפשים פועלים לרוב בחשאי ולא ממהרים לפרסם את דבר ההיעדרות".

יש אנשים שלא רוצים שימצאו אותם? "לצד הנעדרים שמעוררים דאגה, יש גם נעדרים מרצון. מדובר בנעדרים שבחורים להיעלם. לפעמים מדובר בבן זוג לאחר מריבה, שמבקש לעצמו קצת שקט, או אנשים שפוטרו, נקלעו לחובות או כל סיבה אחרת שגרמה להם לקום וללכת בלי לעדכן את סביבתם. בני המשפחה המודאגים פונים למשטרה בבקשת עזרה ויחידת איתור נעדרים נכנסת לתמונה. תפקיד המתארים הוא למצוא את אותו אדם, לבדוק מה שלומו ולהודיע למשטרה ולמשפחה: 'הגענו עד אליו', ומכאן המתארים מאפשרים לאדם ולסביבתו להחליט כיצד הם רוצים להמשיך. נעדרים מרצון פעמים רבות מעוררים קונפליקטים בקרב המחפשים, כיצד לנהוג ובאיזו מידה להתערב".

מה גורם לאנשים לתרום מזמנם הפרטי בחיפוש אחר אנשים אחרים?

"זאת חבורה של אנשים מעולים", קובעת עובדיה־רוזנבלט, "קבוצה איכותית של אנשים במגע רחב, מאנשי חינוך ועד אנשי הייטק. היא מיועדת לאנשים שלא מחפשים את השגרה". "בשונה מהתנדבויות אחרות שיש בהן משמרות, יחידות החילוץ פועלות בהתאם לקריאות ולאירועים", מוסיף גוטהייט, "הקריאה יכולה להיות פעמיים בשבוע או פעם בחודש, והמתנדב יודע שעליו להיות נכון לפעולה. כדי להתנדב ביחידה המעסיק והמשפחה צריכים לתת למתנדב גיבוי ותמיכה מלאה, והבנה שהוא יוצא לקריאה מהרגע להרגע. המתנדבים יוצאים גם כשהם יודעים שיתכן שיאמרו להם שהאירוע מבוטל. הם נאלצים להפסיד אירועים משפחתיים ולשבש תוכניות משפחתיות. כל זה לא מונע מהמתנדבים לצאת למשימה, למרות המחיר האישי והמשפחתי הכרוך בכך. לרוב הסיפורים מגיעים לפתרונם ולא מובאים לידיעת הציבור. לפעמים הם מחלצים - ובאותו יום חוזרים לעבודה. החילוץ הופך להיות חלק משגרת החיים". ●

צילום: עופר עמרם

הרב אלי טרגין

נשוי למוריה ואב לשישה

תושב פתח תקווה

מנכ"ל עמותת סולמות ורב קהילה

התחלה // נולד וגדל בניו ג'רזי שבארצות הברית, "בתוך קהילה יהודית" דתית נחמדה". הוא הבכור, אחרי שלוש אחיות. כשהגיע לכיתה ה', המשפחה עלתה ארצה מטעמי ציונות. "ההורים החליטו לעזוב את כל העושר והקסם שיש בארצות הברית לטובת הציונות. זה הדבר שהתחננו עליו בבית: ציונות וערכים קודמים לעושר וכבוד".

שיעור הינוכי // עם עלייתה ארצה התמקמה המשפחה בשכונת רמות א' בירושלים. "החווייה של לעזוב בית גדול בן כמה קומות לטובת דירה קטנה בירושלים הייתה השיעור החינוכי הכי גדול שיכולתי לקבל לגבי מה עיקר ומה טפל בחיים. יחד עם זאת, ניסיתי לעשות הכול כדי להשכיח את העבר האמריקאי שלי ולהיות ישראלי. במבט לאחור זה דווקא נתן לי הרבה. רכשתי הסתכלות רחבה על העולם, היכרות ואכפתיות ליהדות התפוצות".

אבא // ד"ר מרק טרגין (65), המנהל הרפואי של הביטוח הלאומי, האחראי על הוועדות הרפואיות. בעברו רופא ומומחה בינלאומי בתחום האפידמיולוגיה. "ציוני ברמ"ח איבריו, מדי שנה בטקס יום העצמאות הוא בוכה מהתרגשות. בעל חום גדול, נוהג להקדים שלום לכל אדם".

אמא // עדינה טרגין (62), עובדת בתחום אבטחת איכות בחברת IBM, "אישה מסורה שדואגת לזולת סביב השעון".

קומונר צעיר // החל ללמוד בממ"ד בשכונת רמות ולאחר מכן ביישיבה התיכונית חורב, אך המקום שבו פרח יותר מכול היה הסניף. "בסניף הייתי פעיל משמעותית. בכיתה י"ב, אחרי שהקומונרית ברחה בשבת הראשונה, התמניתי באופן לא רשמי להיות הקומונר של סניף עזרא רמות. הייתי פעיל בסניף ובתנועה, השקעתי בזה הרבה. ההדרכה מאוד בנתה אותי".

תורה בדרום // לאחר סיום כיתה י"ב עבר ללמוד ביישיבת ההסדר בירוחם, שם למד במשך שמונה שנים. "המקום שינה לי את כל המבט על העולם. המסר של ראש הישיבה הרב בלומנצוויג היה לחיות את החיים בשליחות, מתוך תורה. הסתכלות של עומק, מורכבות, ושליחות כלפי עם ישראל בכל מה שאתה עושה. לא מה שטוב לך, אלא מה שטוב לתורה ולעם ישראל".

על מדים // במהלך שנות הלימודים ביישיבת ירוחם התגייס לצה"ל במסלול ההסדר. שובץ בגדוד צבר של גבעתי ושירת בגוש קטיף בתקופה הביטחונית הסוערת לפני הגירוש. "התעקשתי לשרת את השנה וחצי במחלקה כללית ולא של ביינ"שים. רציתי להיות עם חברה לא דתיים כדי לקרב אותם. הפכתי שולחנות כדי שיאפשרו את זה לי ולעוד בחור. חששו שנוריד את הכיפה, לכן כינסו ועדה מיוחדת שהחליטה שנישאר עוד חצי שנה ביישיבה, ואז אפשרו לנו להתגייס למחלקה רגילה".

יששכר זבולון // "השירות הצבאי

היה חוויה מטורפת. עד היום אני בקשר עם חלק גדול מהחברים. חלק מהם אפילו חיתנתי. זה לימד אותי שכל הסטיגמות והשנאה שיש בין אנשים נובעות מחוסר היכרות. ברגע שיש נשיאה משותפת באלוהים, זה מחבר ויוצר חברויות עמוקות. התלבטתי אם לצאת לקצונה, המג"ד מאוד לחץ עליי. בשיחת עומק עם אחד החברים החילונים מהרצליה שנפל מקורס טיס, הוא הציע לי לערוך הסכם יששכר זבולון. אני אחזור לישיבה ואלמד לרבנות, והוא יצא לקצונה במקומי. 'קצין' - גם אני יודע להיות, להיות רב - אתה היחיד בפלוגה עם הפוטנציאל. בוא נתחלק בעול".

החצי השני // מוריה. מחנכת באולפנת לוד, וכן משמשת כרבנית קהילה בפתח

תקווה. השניים הכירו באמצעות חברים משותפים. "אמא מסורה מאוד, מגדלת את האוצרות שלנו". בשנתיים וחצי הראשונות הזוג הצעיר קבע את ביתו סמוך לישיבה בירוחם.

מייצר מסלול // לאחר סיום תקופת האברכות חיפש את המשך דרכו, וכך הגיע אל הרב יוסף צבי רימון, חתנו של הרב בלומנצוויג. "הרגשתי שאני צריך מסלול נוסף, שיפתח אותי למקום קצת יותר רחב. חיפשתי מסלולים מתאימים ולא מצאתי, אז החלטתי לייצר אותו. יום אחד דפקתי אצל הרב רימון בדלת ואמרתי לו שאני רוצה להקים תוכנית מיוחדת ללימוד רבנות קהילה, מעבר ללימוד הרגיל של הרבנות. שנעשה גם הכשרה בנושאים של חינוך ילדים, זוגיות, כשרות

וכדומה - בעצם לקבל מבט רחב. גם בתחום ההלכתי וגם בתחום המקצועי. על המקום לחצנו ידיים".

בונים סולם // יחד עם שלושה אברכים מירוחם ושלושה אברכים נוספים שגייס הרב רימון, הקימו השניים כולל ייחודי עם תוכנית לשש שנים ביישיבת הר עציון באלון שבות. לאור השינויים, גם המשפחות עברו להתגורר באלון שבות. "הכולל היה בעצם הפתיח להקמת עמותת סולמות. נוצרה שם חברות והבנה עמוקה איך צריך ללמד וללמוד תורה. אחרי שהסתיימה תוכנית הלימוד בכולל, עברנו להקמת סולמות".

תלמוד עולמי // כיום, חמש עשרה שנים אחרי שהוקמה, עמותת סולמות, שאותה

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום מתחיל בשש בבוקר, וכולל תפילת שחרית, פיזור הילדים ונסיעה לעבודה בגוש עציון. "אני לא שותה קפה, אז ארוחת הבוקר שלי היא תמרים ושקדים. אני מקפיד לחזור הביתה עד שש בערב כדי להספיק להיות עם הילדים, לפחות שתיים לפני שחזור לעבודת הקהילה".

השבת שלי

"אחד הימים הכי עמוסים. בזמן שהעולם נוהג לנוח, אני עובד כרב קהילה, מעביר בין שניים לארבעה שיעורים ובעיקר משוחח עם חברי הקהילה. מארחים אצלנו לא מעט, אבל מנסים למצוא את האיזון עם הזמן המשפחתי. לפחות סעודה אחת תהיה רק עם המשפחה".

פלייליסט

"שירים חסידיים מגוונים, בדגש על נפתלי קמפה. זה מה שמתנגן אצלנו בבית ביום שישי".

צאויות לופת

הרב קוק, הרב בלומנצוויג והרב רימון. "תורת הרב קוק מבחינתי היא השורש שמהווה בשבילי מצפן בחיים בזמנים של דילמות ברמה התורנית, גם בתוך הקהילה ובתוך העמותה. מי שיועד לבטא זאת כיום ברמה התורנית-הגותית-אמונית הוא הרב בלומנצוויג. מי שמבטא את זה ברמה היומיומית הוא הרב רימון".

השאלה

"להקים פארק דיסני יהודי בארץ".

מפחית אותי

"מפחיד אותי שהזמן עובר מהר מדי, יש הרבה מה להספיק בעולם הזה".

כלאחיה גזול

"אמשיך לעשות את אותם הדברים שאני עושה היום, עם עוד כוח ועוד סייעתא דשמיא".

יהודי, רעיון שקורם עור וגידים בימים אלה. "ביקרנו באורלנדו בארצות הברית, פגשנו את נשיא דיסני העולמי. במשך שבוע שלם סיירנו עם הצוות בפארקים הכי גדולים של דיסני באורלנדו, כדי ללמוד את סודות ההקמה ולהקים מודל דומה בארץ. הרעיון הוא במקום הדמויות של מיקי מאוס ומיני מאוס, להכניס את סיפורי התנ"ך, להראות איך היהדות רלוונטית לעולם שלנו, להאחיב את המסרים שלנו על המבקרים מכל העולם ולעורר בהם השראה יהודית".

כשרות לבשר מתורבת//

בנוסף לכך הם מלווים היום שלוש חברות בינלאומית שעוסקות בתחום של בשר מתורבת ברמה הכי גבוהה שאפשר. "אנחנו מלווים אותן בייעוץ איך להפוך את התהליך לכשר. זאת לאחר מחקר מדעי מקיף שעשינו בשנתיים האחרונות, לצד מחקר הלכתי מעמיק. החיבור ביניהם הכשיר אותנו לכך שאנחנו יכולים לפנות לחברות הגדולות בעולם וללוות אותן, יחד עם רבנים מהארץ ומחו"ל, כדי להפוך את הבשר המתורבת שלהן לכשר".

תורה במרכז//

שנים משמש רב קהילת 'מעייני רבקה' בשכונת הדר גנים בפתח תקווה. "אשתי במקור מפתח תקווה. בחתונה הבטחנו זה לזה שזהו אחד משני המקומות שלעולם לא נגור בהם. באותם ימים מישהו פנה אליי וסיפר שיש קהילה בפתח תקווה שמחפשת רב. סירבתי כמובן, אבל למחרת כשקיבלתי פנייה נוספת, הבנתי שזה סימן משמיים. אנחנו מאוד שמחים על המעבר, זאת קהילה מדהימה שהתורה היא המרכז שלה. יש כל ערב בית מדרש ושיעורים רבים לילדים ולנוער. אנשים שעובדים במקצועות נחשבים, תוך השקעה עצומה בתורה. למרות שאני צריך לנסוע כל יום לגוש עציון, המעבר בהחלט היה שווה".

פרס ירושלים//

השבוע, במסגרת כנס ירושלים של עיתון 'בשבע', קיבל את פרס ירושלים על פעילות העמותה. "עד היום פעלנו יחסית מתחת לרדאר, אנשים לא מכירים את השם סולמות. מצד שני, כולם מכירים את הפרויקטים שלנו. לקבל הערכה אחרי חמש עשרה שנה של פעילות זה מרגש, נותן כוח והבנה שיש חשיבות גדולה למה שאנחנו עושים".

הנחת//

שישה ילדים. בניה בן 16, עדיה בת 14, עטרת בת 11, כנה בת 8, רננה בת 4 והלל בן שנתיים.

אם זה לא היה המסלול//

"לא רואה את עצמי בשום מסלול אחר. השילוב הזה בין רבנות קהילה להובלת עמותה חינוכית משמעותית יחד עם הרב רימון - זה חלום". ●

שלנו בסולמות הייתה שאם רוצים לחבר שמיים וארץ, צריך לדעת להתעסק בכל התחומים. לא רק ללמוד סוגיות גמרא בעיון אלא גם לדעת מדיה וטכנולוגיה. אחד הדברים שאנחנו משקיעים בהם הוא הפקות שונות, החל מספר הלכתי רגיל של הרב רימון ועד לסרטים ברמה הכי גבוהה. למשל, הסדרה 'רצים למשנה', שבה צופים כל קיץ 200 אלף ילדים, והיא מועמדת לפרס אופיר, האוסקר הישראלי. נראה לי שזה הסרט הדתי הראשון שהגיע לשלב הזה".

דוס-דיסני//

בתור אחד שגדל בארצות הברית וביקר בכל קיץ בפארק דיסני, לפני כמה שנים עלה הרעיון להקים בישראל פארק דיסני עם טוויסט

מנהל הרב טרגין, כוללת יותר מחמישים עובדים שעוסקים בחינוך בארץ ובחו"ל במגוון רחב של פעילות ביותר מאלף בתי ספר ברחבי העולם. החל מהפקת ספרים של הרב רימון, מכון מחקר הלכתי שעוסק בסוגיות הלכתיות עתידיות כמו בשר מתורבת, חומרי למידה במגוון רחב של שפות: עברית, אנגלית, ספרדית, פורטוגזית, צרפתית ועוד, הפקת מדיה בתחום הלא-פורמלי, פרויקט רצים למשנה ורצים לגמרא, ורשת בתי מדרש לצעירים 'תורה-נוער'. "כל הפעילות הזאת צמחה מתוך הכולל. יש לנו המון חלומות, התברכנו בצוות נפלא ומסור שעוזר לנו להגשים אותם".

שמיים וארץ//

"אחת ההבנות

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

שליחות מעבר לפינה

איור: עדי דוד

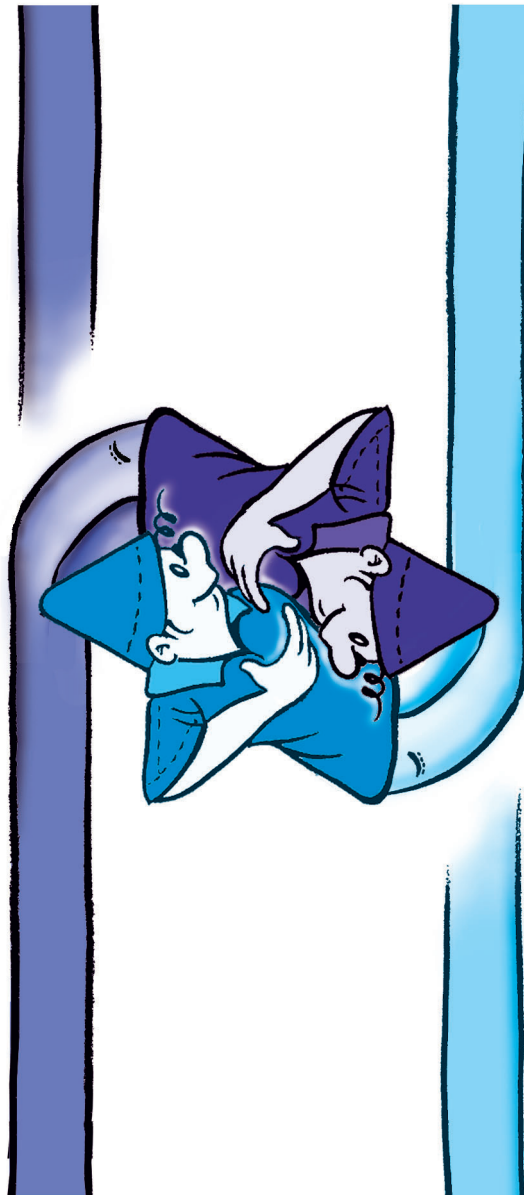
הרב מרדכי אליהו חזר בתשובה בגלל אדם אחד שהזמין אותו להשלים מניין. הוא נכנס לבית הכנסת הספרדי עם התה החם והחיבוקים והשיעור בין מנחה למעריב – ונשבה בקסם. לולא אותו איש שלא נמנע והזמין אותו פנימה, היינו מפסידים את הרב מרדכי אליהו ואת בנו הרב שמואל ואת נכדו הרב עמיחי.

ישראל זעירא מספר שהוא הלך לחפש דירה לשכירות. הוא הגיע ומצא שהדירה לא מתאימה, והחליט שלפחות יזמין את בעלת הבית לשבת. היא לא הגיעה, אז הוא הזמין שוב. ובאותו קו רעיוני – אם ניגשים לריאיון עבודה ולא מתקבלים, כדאי לפחות לעשות השתדלות של קירוב עם המראיין. הרי בשביל מה התלבשנו וטרחנו לצאת מהבית? ואם נתקבל לעבודה, תהיה לנו הזדמנות להחזיר את כל המפעל בתשובה. מספיק שכל אחד ייקח אחריות על אדם אחד – לפתוח חברותא או שיעור במקום העבודה, ולא להתייאש אם יגיעו לשיעור רק שלושה אנשים. וכדאי גם לא לקרוא לזה שיעור אלא חברותא, כי אז אם יגיעו שניים במקום אחד זאת הצלחה. ואסור לתת לחבר'ה לברוח אחרי השיעור, כדאי להישאר ולפטפט איתם ולענות על השאלות שלהם ולהזמין אותם הביתה. הם בעיקר רוצים שנדבר את שפת הלב.

ישראל סיפר על חבר שיצא למילואים, איש שהוא ראש מדרשה. באחד הימים נכבה הנייד שלו למשך שש שעות. החליט האיש שאם אין פלאפון, הוא יעשה את מה שהוא יודע ונתן נאום מדהים שנגע בחברים. אם פגשת אדם שמדבר על ירידה מהארץ, אל תרפה ממנו, הרי יש בחו"ל קרוב ל-80 אחוזי התבוללות. תושיט לו יד, תלווה אותו בקשיים שלו ואולי הוא יחליט להישאר בבית.

אז מה המשימה שלי? קירוב דורש ממך לצאת מעצמך ולהיות בנתינה טהורה. אדם עם שליחות מאושר כי הוא מקבל אישור. אושר יהודי זה תודעת הוודאות. ככל שתודעת הוודאות גבוהה יותר, אנחנו מאושרים יותר. במדד האושר המקום הראשון הוא בני ברק ואחר כך בית שמש. ואין מה להגיד, ניכרים דברי אמת. העיניים הנוצצות של המרצים, ההתלהבות שנובעת מתוך עשייה לשם שמיים שלא על מנת לקבל פרס, ולהפך – תוך השקעת משאבים רבים, כל אלו גורמים לי בגילי המופלג לרצות להיות אדם טוב יותר. הקורס יותר טוב בשבילי מכל ספר מוסר. המרצים הם ספרי מוסר מהלכים. עוד לא בחרתי את השליחות שלי בתחום הקירוב. אני שנים עוסקת בטיפול של אחת על אחת, כך שאני דווקא מחפשת את הפורמט של שיחות כלליות – אולי לחיילות, אולי לסטודנטיות. ימים יגידו.

ובינתיים יש לי עיסוק חדש ומרענן – אני כותבת ברכות אישיות או עושה פגישות בלייב או בזום עם בנות מצווה. את מפגש בת המצווה הטרי ביותר סיימתי כך: "חיי שליחות הם חיים של משמעות. חיים שבהם יש לנו בשורה להעניק לסביבתנו. חיים שהמצפון שלהם הוא תיקון עולם במלכות שדי. חיי שליחות זה לחשוב בראש גדול על המציאות. חיי שליחות זה הרבה אכפתיות, זה לנוע קדימה ולא להתעצל גם כששוחים נגד הזרם. חיי שליחות זה לא לפחד כלל. חיי שליחות זה להעמיד מטרות נשגבות במרכז העשייה שלנו. חיי שליחות זה לעולם לא לומר די. חיי שליחות זה אמונה גדולה ביכולתנו לחולל שינויים טובים. חיי שליחות זה להאמין!" ●

אם ניגשים לריאיון עבודה ולא מתקבלים, כדאי לפחות לעשות השתדלות של קירוב עם המראיין. הרי בשביל מה התלבשנו וטרחנו לצאת מהבית? ואם נתקבל לעבודה, תהיה לנו הזדמנות להחזיר את כל המפעל בתשובה. לפתוח חברותא או שיעור במקום העבודה, ולא להתייאש אם יגיעו לשיעור רק שלושה אנשים

"פרופסור, לא חבל?" צהריים במרכז כנסים באזור

הצפון. האולם מלא אנשי רפואה – טכנאיות, אחיות, גינקולוגים ומומחי אולטרסאונד בין-לאומיים. המרצה הוא וירטואוז – על גבי המסך מתרוצצות תמונות עלי-קול בליווי מוזיקה קלאסית ואנחנו מבחינים בעובר ממצמץ, מפהק, קורץ ועוד. ולצד התמונות הללו מנדב לנו המרצה גם תמונות של בתו הבוגרת, יפת תואר ומראה. התמונות מלוות בבדיחות. אני מתכווצת בכיסאי. כל הדברים הנפלאים שראיתי מתגמדים אל מול המופע המבזה הזה. מסביבי כמה טכנאיות נראות מכווצות גם הן, אבל יש גם רופאים חובשי כיפות שנהנים וצוחקים.

המחנק שעולה בגרוני דוחף אותי בבעיטה החוצה. אני שותה כוס מים וממתינה למרצה שיסיים את דבריו. ואז הוא מגיע מחויך ושבע רצון. אני פונה אליו: "פרופסור, לא חבל?" הוא לא מבין על מה אני מדברת. ומתפתחת שיחה ארוכה, והתכתבות של שבועות, והוא כמובן מספר לי שסבו היה רב ויש לו קרובי משפחה במאה שערים, כמו כל יהודי טוב. והפלא ופלא – בכינוסים הבאים שאני מוזמנת אליהם התמונות של בתו לא מופיעות. למה נכנסתי לכל העניין הזה? בשביל מה לי? פשוט מאוד – יש לי תחושת שליחות שהיא בילט-אין. אני לא יכולה אחרת. ראש גדול שכל סומבררו הוא כמו אסימון עליו.

לדבר בשפת הלב. זאת כנראה הסיבה שאני עדיין

באורות מהקורס שעברתי במסגרת 'ראש יהודי', שעליו התחלתי לכתוב בטור זה לפני כמה שבועות. הקורס ריגש אותי יותר מכל הקורסים שהשתתפתי בהם בעבר, בוודאי יותר מהקורס ההוא בעל-קול. פה פשוט מדברים את שפת הלב. אז הנה אני משתפת בעוד כמה טעימות.

בקורס מגלה ראש התנועה ישראל זעירא את ארבעת הסודות לקירוב, שפועלים כבמטה קסם: זוגיות יפה, ילדים מתוקים, השמחה והשבת. הסוד הראשון הוא זוגיות. דרך מעולה לקירוב היא לפתוח סדנה לזוגיות. זה נושא שמעניין את כולם. הרי משבר הנישואין כה חמור, שאין כמעט מי שזה לא נוגע בו אישית. הממוצע הארצי נע סביב 35 אחוזי גירושין – כשליש מהזוגות מתגרשים, וחלק נוסף סובל מגירושין מנטליים.

הסוד השני הוא ילדים – ילדים זה שמחה. ילדים ממגנטים. הסוד השלישי הוא שמחה. אחת העצות שהוא נותן בסדנאות זוגיות היא ללכת ולהתנדב. כאשר אתה עושה את המעשה הנכון – כשהכיוון הוא מבפנים החוצה, אתה במיטבך. אתה מואר כשאתה בנתינה כי זאת פעולה נשמית. כשאתה שמח בנתינה אתה מביא קרבת אלוקים וכולם רוצים להתקרב אליך, לאנגריה הטובה ולשמחה המידבקת.

הסוד הרביעי הוא השבת. פני שבת נקבלה – הפנים שלנו משתנות כי אנחנו מוארים, נראים אחרת, מחייכים, שלווים. אנחנו מוארים מכוחה של השבת. הרב צבי יהודה אכל בסקוויטים ותה בימי חול, ובשבת לא הפסיק לאכול. אירוח בשבת כולל את ארבעת הסודות ביחד – אנרגיה של זוגיות ילדים-נתינה-שבת. במקום לדבר על התורה, פשוט חיים אותה. השיעור הכי טוב עובר דרך התנהגות עם הילדים ועם האישה.

הקירוב שהוליד את הרב אליהו. אביו של

אוצת קפה מופלאה

אל תראוני שאני שחרחרת. העוגה הפשוטה הזאת היא אחד המתכונים המצליחים ביותר שלי, והיא בכלל לא מתכון שלי. אלו בדרך כלל המתכונים הטובים ביותר שיש - קיבלתי את המתכון מהבת שלי, שקיבלה אותו מהדודה של בעלה, שקיבלה אותו מחברה וכנראה שיש לו עוד שושלת ארוכה.

עוגה כל כך פשוטה, רכה, אוורירית וטעימה באופן מיוחד. היא נראית פשוטה מאוד, אבל יש לה כוח משיכה שמעט עוגות מצליחות ליצור. המהירות שבה היא נעלמת מהמגש מפתיעה אותי בכל פעם, כי בני משפחתי לא כל כך משתגעים על עוגות ועוד עוגות פרווה. אז למדתי להכין ממנה שתיים, וגם הן מתחסלות בקצב מופלא.

חשוב לשים לב: המתכון כולו מתבסס על קצף של ביצים שלמות. קצף כזה חייב שמונה דקות הקצפה על השעון, במהירות הגבוהה ביותר, ורצוי במיקסר עומד ולא ידני. בכל מקרה, הוא צריך להכפיל פי ארבעה את נפחו, אחרת העוגה לא תהיה טעימה כמו שהיא יכולה להיות.

12 דקות

25-30 דקות
אפייה:

דרכת קפה
קפה:

לעוגה:

4 ביצים

4% כוס סוכר

כוס וחצי קמח

קית אלקת אפיי

4 כפות אלקת אינסולט פודינג ונל

4% כוס מנ

כף וחצי קפה מנ

לציפוי:

2 כפות מנ

100 גרם אלקת סוכר

כפית וחצי קפה מנ

3 כפות מים רותחים

מחממים תנור לחום של 180 מעלות. שמים את הביצים השלמות והסוכר במיקסר ומקציפים 8 דקות במהירות הגבוהה ביותר, עד לקבלת קצף בהיר מאוד ותפוח. מכבים את המיקסר ומוסיפים פנימה את הקמח, אבקת האפיייה, אבקת הפודינג והשמן. ממסים את הקפה ברבע כוס מים רותחים ומערבבים היטב, מוסיפים עוד רבע כוס לקבלת חצי כוס של קפה פושר. מפעילים את המיקסר על המהירות הנמוכה ביותר ומוסיפים את הקפה בהדרגה לתוך התערובת. ממשיכים להקציף במהירות נמוכה עד שכל התערובת אחידה, דקה או שתיים. משמנים תבנית בינונית עגולה או מלבנית. יוצקים את התערובת ואופים 25-30 דקות, רק עד שהעוגה מתייצבת וקיסם שמוחדר פנימה יוצא יבש, אך היא עדיין רכה וקפיצית למגע.

כמה דקות לפני סיום האפיייה מכינים את הציפוי: מערבבים יחד את הקפה הנמס עם המים הרותחים ומעבירים לקעריה. מוסיפים את שאר החומרים ומערבבים לקבלת קרם אחיד. ברגע שהעוגה החמה יוצאת מהתנור, יוצקים עליה בעדינות את הציפוי ומורחים אותו באופן אחיד על כל העוגה.

אביגיל מייזליק

avmyzlik@gmail.com

אדם נשך כלב - טייק 2

לא ידעתי לקרוא לזה השגחה פרטית, אבל ההזדמנות השנייה שניתנה לי במיונים לעיתון צבאי הייתה אחד מהרגעים היותר מספקים שאדם יכול לזכות להם

רעיונות, פשוט לא היה לי מושג מה לעשות עכשיו ולא היה לי ספק שאכשל. ובאמת, הכול יצא לי עקום והייתי בטוחה שנכשלת, מה שאכן הוכח סופית במכתב רשמי שנשלח אליי כעבור שבוע.

אני חושבת שבעיקר הייתי בהלם באותם רגעים כי לא הייתי מוכנה לזה, לא דמיינתי שאצטרך מיד לשלוף איזו דמות עיתונאית משופשפת, שבכלל לא הייתה מוכנה אצלי בארגז הכלים. כמוכן שאחר כך לא הפסקתי להריץ את המבחן בראשי ולדמיין איך הייתי יכולה לעשות אותו באופן מושלם. המון שאלות מעניינות לריאיון צצו במוחי ומצאתי זווית משעשעת במיוחד להציג את הסיפור. שחזרתי את הרגעים הללו פעם אחר פעם וכתבתי את הכתבה הזאת אלף פעמים בדמיון. לא היה לי ספק שאם הייתי יכולה להיבחן שוב הייתי מצליחה, אבל לא היה כבר מה לעשות.

עיתונות זה לא אני

כעבור זמן לא רב שמעתי שישנו עיתון צבאי נוסף, פחות מוכר - עיתון 'במחנה נח'ל'. ערך אותו בזמנו יורם טהרלב ו'ל, ובזכות הקשרים של אחותי הצלחתי להגיע גם אליו לבחינה. העיתון היה אז במשרד תל אביבי ישן ברחוב קרליבך, והמבחן נערך על ידי יורם עצמו. הוא התייחס אליי בחביבות, ראיין אותי קצת על קורות חיי, ולבסוף הסביר לי מהי הבחינה שעלי לעבור: הוא ייתן לי לקרוא ידיעה קצרה, שלאחריה יהיו לי חצי שעה לכתוב שאלות, חצי שעה לראיין אותו, ועוד כשעה וחצי לכתוב את הכתבה. לאחר מכן יורם הגיש לי קטע עיתון קצר, על איש שנשך כלב...

"זה בסדר", חייכתי בקול מלא ביטחון. "אין לי צורך בחצי שעה לכתוב שאלות, אני יכולה לראיין אותך מיד". כמוכן שהשאלות שלי הדהימו אותו, והכתבה שנחתה על שולחנו לאחר כעשרים דקות הייתה לא פחות ממושלמת. הוא היה בטוח שזה עתה פגש את אחת העיתונאיות הגדולות של הדור הבא, והודיע לי במקום שהתקבלתי. ואילו אני, שעדיין לא הכרתי אפילו את הביטוי השגחה פרטית, רק הודיתי בליבי על החברות שככל הנראה קיימת בין שני עורכי העיתונים הצבאיים.

כך נהייתי כתבת צבאית של עיתון 'במחנה נח'ל', ופתחתי בקריירה קצרה להפליא של עיתונאות. מהר מאוד התברר לעורך היקר שאומנם אני בסדר גמור, אבל ההברקה שהפציעה באותו ריאיון מהולל לא חזרה על עצמה. עם תום הצבא היה לי ברור דבר אחד: עיתונאית כבר לא אהיה. ובכל אופן, מסובב כל הסיבות החזיר אותי לכאן, שנים רבות מאוחר יותר, מכיוון קצת אחר, שלשמחתי הרבה יותר מתאים לי. ●

אחד הדברים המספקים ביותר שאנחנו יכולים לחוש בחיים הוא הזכות ללמוד מן הניסיון. כאשר נכשלים ולאחר מכן קמים ולומדים - תחושת הסיפוק עצומה. יתרון לא פחות חשוב הוא שיחד איתה לא מגיע רגש מקלקל של גאווה, הרי כבר נכשלנו בעבר.

אך לפעמים הזכות הזאת מגיעה בדרך מיוחדת יותר. בתור ילדה הייתי פעמים רבות מדמיינת לעצמי הזדמנות שנייה. אחרי רגעים מביכים, קשים, מרגיזים או מאכזבים, במשך זמן רב הייתי יושבת ומדמיינת מה הייתי יכולה לעשות שונה. אם רק הייתי אומרת כך ולא אחרת - כל הבעיה הייתה נפתרת. כמוכן שזה נותר רק בדמיון, אבל פעם אחת, מיוחדת, זכיתי לחוות זאת במציאות.

בחינה בהפתעה

בגיל שבע עשרה הייתי מוטרדת מאוד מהגיוס המתקרב לצבא. חששתי מזה, במיוחד לאחר ששמעתי תיאורים מלחיצים על עבודות משרד משמיימות הכוללות הרבה קפה ותה לבוס, או מהכיוון השני שירות מנותק בבסיס מרוחק אי שם בקצה הארץ. לרגע אפילו השתעשעתי במחשבה להצהיר שאני דתייה, למרות שבתור בת קיבוץ של השומר הצעיר חששתי שיעלו על השקר שלי די מהר. לכן ניסיתי ככל יכולתי לחפש לעצמי מראש תפקיד מעניין ואתגרי, שייבטיח לי שירות צבאי בעל משמעות ובמיקום לא רחוק מדי מהבית. ניסיתי להתקבל לכל מיני תוכניות טרום-צבאיות שנראו לי מעניינות, אך ללא הצלחה. לבסוף, אחותי הגדולה שהכירה כל מיני אנשים מפורסמים הצליחה לסדר לי בחינה לעיתון 'במחנה'.

מאז ומעולם כתבתי, הייתי הילדה הזאת שכולם מבקשים ממנה לכתוב ברכות וישרים. הדוד שלי ניבא לי כבר בגיל שמונה שכשאגדל אהיה סופרת, ומהר מאוד נהייתי אחת הכותבות הקבועות ולבסוף אף העורכת של עיתון בית הספר. כך שהרגשתי די בסדר עם עצמי, והגעתי לבחינה ברמת אביב בתחושה טובה למדי. בחדר ההמתנה חיכו יחד איתי עוד כמה בנות, ואיכשהו בשלב זה תחושת הביטחון שלי החלה להתמסמס. היא נעלמה לחלוטין כשקראו לי לחדר, וחיילת בעלת הבעה משועממת להפליא הסבירה לי כיצד מתבצעת הבחינה.

"אני אתן לך לקרוא ידיעה קצרה על איש שנשך כלב. אחרי שתקראי אותה יש לך עשרים דקות לכתוב שאלות, עוד חצי שעה לראיין אותי בתור האיש שבכתבה, ושעה וחצי לכתוב לי כתבה של אלף חמש מאות מילים, המבוססת על הריאיון שעשית איתי".

באותו רגע נעלמתי מהעולם. לא הייתי מוכנה לזה בשום אופן. קראתי את קטע העיתון הקצר שהחיילת נתנה לי, אבל הראש שלי נסתם לחלוטין. לא היו לי שאלות, לא

"זה בסדר", חייכתי בקול מלא ביטחון. "אין לי צורך בחצי שעה לכתוב שאלות, אני יכולה לראיין אותך מיד". כמוכן שהשאלות שלי הדהימו אותך, והכתבה שנחתה על שולחנו לאחר כעשרים דקות הייתה לא פחות ממושלמת. הוא היה בטוח שזה עתה פגש את אחת העיתונאיות הגדולות של הדור הבא, והודיע לי במקום שהתקבלתי

הריבית במשק שוב עולה? בדיסקונט מקפיאים את עליית המשכנתה

ללקוחות המתקשים
בתשלום המשכנתה החודשי

רק בדיסקונט

מפחיתים את גובה ההחזר החודשי
באמצעות סיוע שיעמיד הבנק לתקופה
של 24 חודשים, בסופם יוחזר הסיוע
בפריסה של 36 תשלומים ללא ריבית
הצמדה ועמלות (בדיקת זכאות במוקד
המשכנתאות החל ממרץ).

מחכים לכם להתייעצות עם

פתרונות נוספים במוקד משכנתאות 2009 *

דיסקונט
רוצים אותך יותר

אישור הבקשות נתון לשיקול דעת הבנק ובהתאם למדיניות שהגדיר וכפוף לבדיקות מקדימות שיבצע הבנק כך שעצם הגשת בקשה אינה מהווה אישור למתן הטבה ו/או הקלה. הטבת הסיוע מיועדת למעבירי משכורת עד 20 אש"ח בעלי הלוואה לרכישת דירה יחידה שאינה להשקעה וללא פיגורים. סיוע בתשלום גובה ההחזר החודשי כך שהלווה ישלם החזר חודשי כפי שהיה לפני לכל הפחות 4 העלאות ריבית אחרונות. סכום הסיוע החודשי: עד 1000 ₪ ובהתאם לעלייה בפועל בהחזר החודשי. השירות מוצר ייפחת ללקוחות במהלך חודש מרץ. סכום הסיוע החודשי מועמד כהלוואה ללא ריבית והצמדה לתקופה של 24 חודשים בסיומם תשולם ההלוואה בפריסה של 36 חודשים ללא ריבית הצמדה ועמלות. בקשות חריגות ללקוחות שאינם עומדים בקריטריונים המצויינים יועברו לבדיקה פרטנית של הבנק ואין באמור כדי לחייב את הבנק למתן הטבה או הקלה. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.